7
de avonturen van
PILOOT STORM
door
HENK SPRENGER
ALLES STRIKT GEHEIM

SPRENGER

PILOOT STORM

Alles strikt geheim

Door Henk Sprenger

Deel 7

© Swan Features Syndicate
boekuitgave
© de Lijn – Bayum
omslag: Dick Vlottes

bibliotheek van het nederlands beeldverhaal 34 ISBN 9066535 20 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

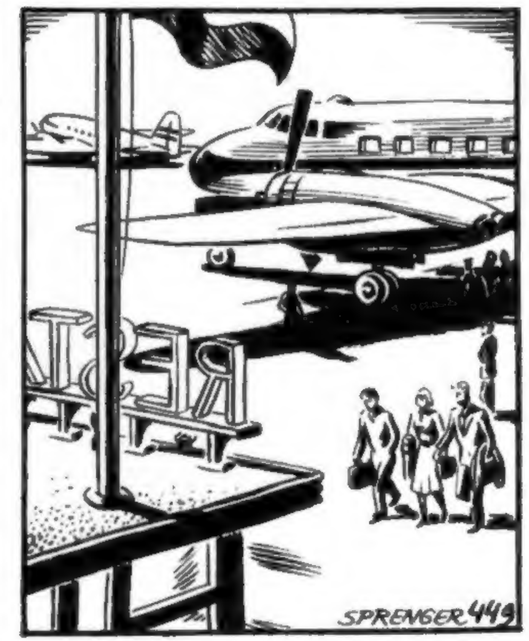

Eindelijk zijn Arend Storm en zijn vriend Charley, de kleine mecano, dan weer in Holland terug en in hun gezelschap bevindt zich ook Sandra, het meisje dat in Algiers op zo'n wonderlijke wijze hun pad gekruist heeft. Na het vreselijk einde van het avontuur van 'De Vliegende Schijven' zoals Storm het noemde, waren ze zodra het onderzoek was geëindigd, vertrokken en dank zij Storms invloed had men het Sandra niet verder lastig gemaakt, zodat zij met hen mee had kunnen gaan. Na alles wat het meisje de laatste tijd had doorgemaakt, vond Storm, dat ze nu wel eens een tijd van onbezorgde rust verdiend had. Na een snelle en voorspoedige vlucht waren ze op het vliegveld geland en nu wandelden ze met z'n drieën in een fleurig voorjaarszonnetje, dat het geheel een bijna feestelijk aanzien gaf, naar het restaurant. „We zijn weer thuis, jongens," merkte Storm vrolijk op, „en het wordt hoog tijd, dat we onze plannen voor de naaste toekomst gaan uitstippelen."

Eigenlijk voel ik het meest," ging hij verder, toen zij in het restaurant zaten en hun bestelling hadden opgegeven, ,,voor een rustige vakantie van een paar weken. Wat zouden jullie er van denken, als we eens met zijn allen naar het zuiden van Frankrijk trokken?" Charley verslikte zich bijna in de koffie, zo haastig wilde hij protesteren. ,,Ik peins er niet over," zo kondigde hij aan. ,,Ik weet nog heel goed, hoe we daar twee maanden geleden ook heengingen om van een rustige vakantie te genieten. En voor we er twee dagen waren, zaten we tot onze nek in het avontuur van 'De Vliegende Schijven!' Maar ditmaal neem ik toch maar het zekere voor het onzekere en ga naar mijn oom op Ameland. Heerlijk, pootjebaaien!" voegde hij er zuchtend aan toe. ,,En hoewel ik het erg gezellig vind, geloof ik, dat ik maar meteen vertrek, want die ouwe kist van mij staat hier nog. Anders laat ik me toch weer overhalen."

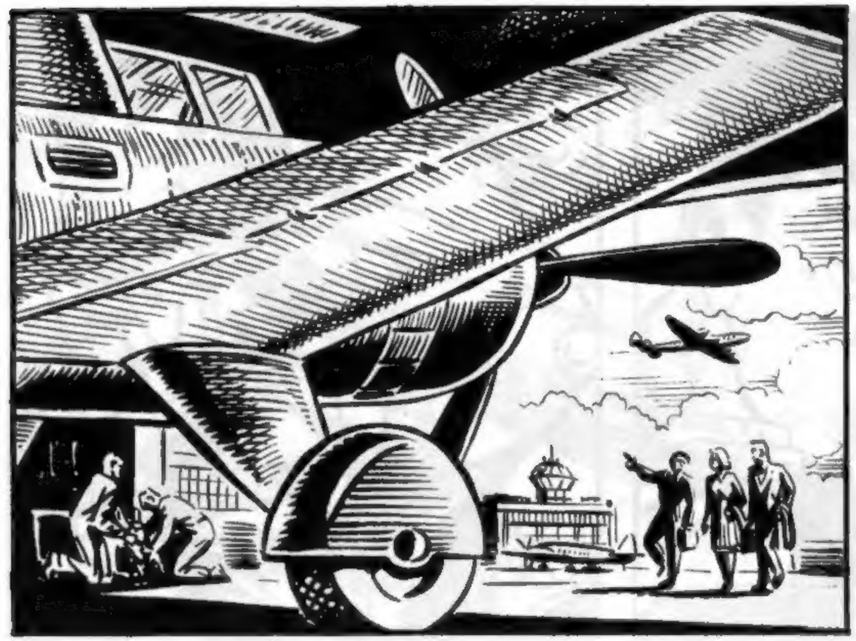

Nadat Storm en Sandra tevergeefs getracht hadden, hem tot andere gedachten te brengen, gingen ze eindelijk gedrieën naar de hangar, waar het wonderlijke toestel dat Charley zijn vliegtuig noemde, nog steeds stond te wachten. Charley gaf bevel het startklaar te maken, voorzag zich van de nodige papieren en begon toen uitgebreid afscheid te nemen. ,,Bij jou voel ik me niet langer veilig,'' sputterde hij, ,,jij trekt avontuur en onrust nu eenmaal aan, als een heideveld de bijen. Maar ik heb voorlopig genoeg van het avontuur!'' Storm lachte. ,,Even goede vrienden,'' was zijn antwoord, ,,en mocht ik je nodig hebben, dan weet ik tenminste waar ik je vinden kan. Hou in elk geval je schoenen bij de hand, als je gaat pootjebaaien!'' Met een laatste grimas sprong Charley in zijn toestel, startte en zodra hij het vertreksein van de verkeerstoren kreeg, taxiede hij weg in een alles verstikkende wolk van benzinedamp, nagewuifd door Storm en Sandra.

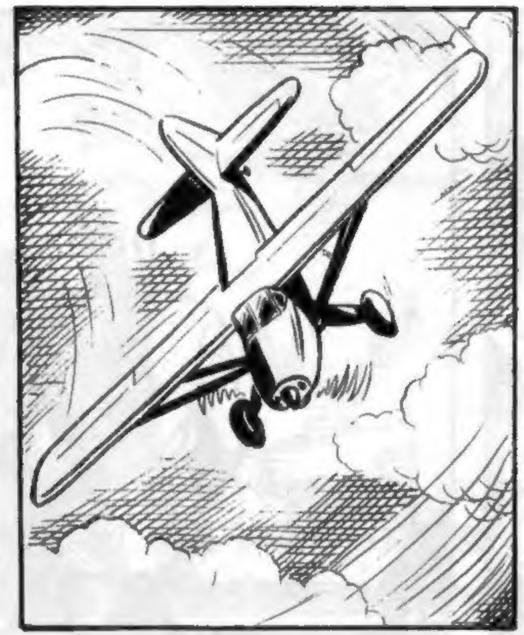

Zou je het wel een paar weken uithouden, zonder een keertje in de cockpit te zitten?'' vraagt Sandra plagend, als ze over het veld terug wandelen.

,,Oh, wat dat betreft, hoef je je niet ongerust te maken,'' bezweert Storm haar. Ik kan voorlopig geen vliegtuigen meer zien!'' Maar nauwelijks waren de woorden zijn mond uit, of Sandra merkte, dat zijn aandacht ineens niet meer bij het gesprek was. Hoog boven hen raasde een klein vliegtuigje door de lucht. Plotseling kwam het naar beneden in een glijvlucht, doch vlak boven het veld trok het weer op. Het was een sierlijk klein sportvliegtuigje, prachtig van lijn, en de stunts, die de piloot ermee uithaalde bewezen, dat het tot in de perfektie was uitgebalanceerd. Geamuseerd keek Sandra toe, hoe Storm iedere beweging van het toestelletje volgde en er helemaal in opging.

Ik dacht, dat je geen vliegtuig meer kon zien!'' herinnerde ze hem tenslotte aan zijn laatste woorden. Storm grijnsde. ,,Ja kind, dat dacht ik ook, maar je ziet, het bloed kruipt nu eenmaal waar het niet gaan kan, en je zult toch moeten toegeven, dat het een juweel van een kist is!''

,,Zonder twijfel,'' beaamde het meisje, ,,maar als we niet voortmaken, zijn we nooit meer voor lunchtijd in de stad. ,,Storm staarde nog steeds naar het vliegtuig, dat hoog boven hun hoofden de ene buiteling na de andere maakte. ,,Luister,'' zei Sandra, terwijl ze hem aan een arm trok. ,,Je mag nog even blijven kijken. Ik heb nog 'n paar dingen te regelen.''

Vol aandacht bleef Storm de bewegingen van het vliegtuig volgen, tot hij plotseling een klap op zijn schouder voelde en een joviale stem hoorde zeggen: ,,Ha, Storm! Jij bent nu precies de man die ik zoek!''

Toen Storm zich verrast omdraaide, stond hij tegenover meneer Norman, de vliegtuigfabrikant, die hem hartelijk de hand schudde. ,,Storm, kerel, wat ben ik blij je te zien! Ja, ik ben nog niet vergeten, hoe je mijn Electron gered hebt! Je komt als uit de hemel gevallen, want ik heb je nodig, hoog en broodnodig!'' Verrast had Storm de woordenstroom over zich heen laten gaan, doch bij die laatste woorden schudde hij zeer beslist zijn hoofd. ,,Het spijt me, meneer Norman, maar op het ogenblik heb ik andere plannen.'' Op hetzelfde ogenblik raasde het kleine sportvliegtuig over hen heen en de vliegtuigfabrikant zag direkt de bewondering in Storms ogen. ,,Een prachtige kist, nietwaar?'' zei hij en zuchtend liet hij erop volgen: ,,Die moet nu vanmiddag in Engeland afgeleverd worden. Drie van mijn mensen zijn ziek en met de beste wil van de wereld heb ik niemand anders kunnen vinden. Daarom wilde ik eigenlijk een beroep op jou doen. Voor jou is het een uitstapje en je kunt morgen weer terug zijn!''

Een ogenblik stond Storm in heftige tweestrijd. Allerlei tegenstrijdige gedachten woelden door zijn hoofd. Daar ging zijn vakantie, waarvan hij zich zoveel voorgesteld had. Och, maar aan de andere kant kon hij morgen terug zijn en een kans om in zo'n prachtig nieuw toestel te vliegen, kreeg je per slot van rekening niet elke dag. Maar waar moest Sandra in die tussentijd naar toe? En waar was Sandra eigenlijk gebleven? Toen pas merkte hij, dat het meisje allang weer terug was en vlak achter Norman stond. Ongetwijfeld had zij het laatste gedeelte van het gesprek gehoord, want zij stond heftig met haar hoofd te knikken. ,,En wat doe je? Neem je het aan?'' vroeg Norman, die al die tijd in spanning had gewacht. Storm lachte. ,,Ik geloof wel, dat dat de bedoeling is.'' Hij stelde het meisje en Norman aan elkaar voor en toen dat gebeurd was, zei Sandra onmiddellijk: ,,Natuurlijk moet je het doen. Zo'n kans krijg je niet gauw weer. Ik zal mezelf best redden en tenslotte ben je morgen waarschijnlijk alweer terug!''

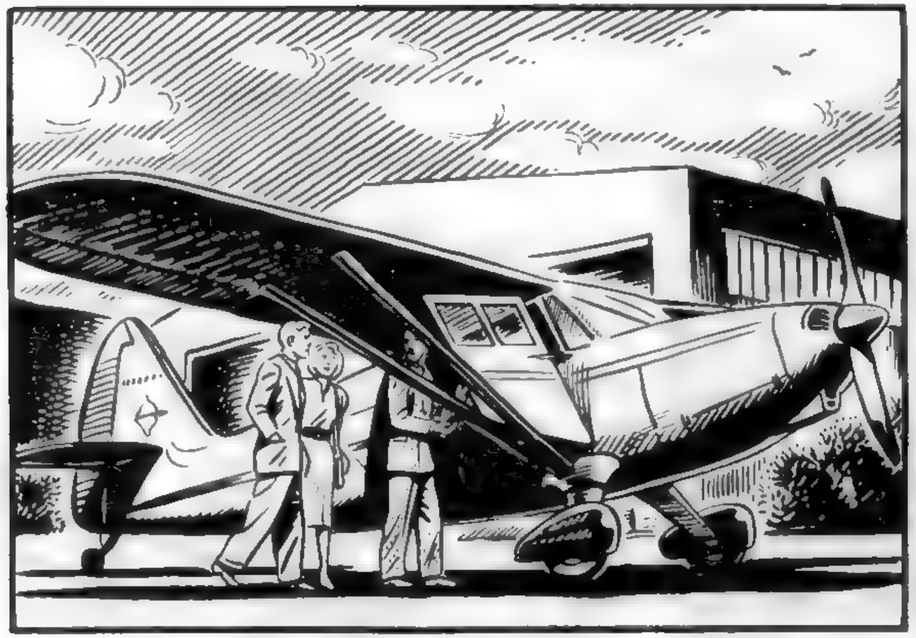

Het toestel was inmiddels gedaald en nu Storm het vliegtuigje van dichtbij zag, werd zijn enthousiasme hoe langer hoe groter. Hij bekeek het van alle kanten, klom tenslotte in de cockpit en liet zich door de testpiloot het instrumentenbord verklaren. Sandra had plezier in zijn stralend gezicht en toen ze haar kans schoon zag, fluisterde ze hem toe: ,,Kom, doe het toch! Het lijkt me heerlijk en over mij hoef je je heus niet ongerust te maken. Dan beginnen we onze vakantie twee dagen later.'' Toen gaf Storm het op. ,,Waar moet het afgeleverd worden?'' vroeg hij aan Norman. ,,Warbury Manor . . . .bij Warbury in Surrey. Je doet het dus? Fijn kerel, ik wist wel, dat ik altijd op je kon rekenen! Wanneer wou je vertrekken?'' vroeg Norman, terwijl hij zich vergenoegd in de handen wreef en Sandra een dankbare blik toezond. ,,Nu direkt,'' antwoordde Storm. ,,Als het dan toch moet gebeuren, dan maar hoe eerder hoe liever!''

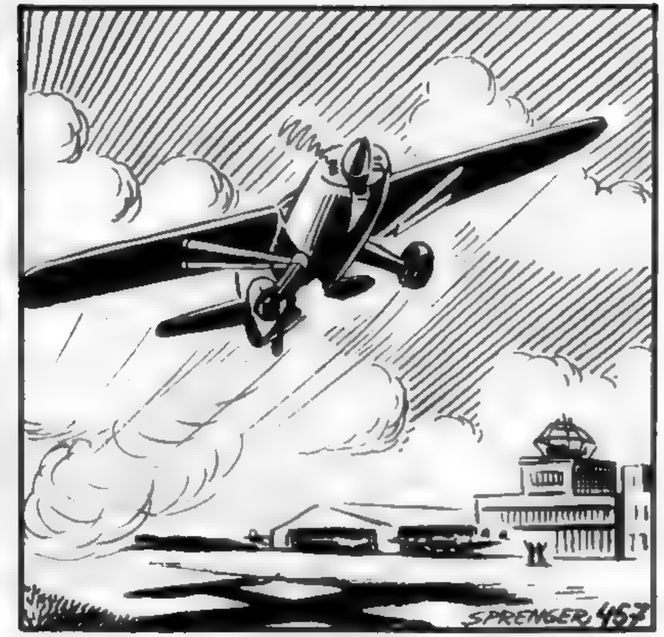

Terwijl Norman zich naar het kantoor haastte om voor de nodige papieren te zorgen, wandelden Sandra en Storm naar het gebouwtje van de meteorologische dienst om naar het weerbericht te informeren. ,,U moet wel oppassen,'' waarschuwde de man, die hen te woord stond, ,,er nadert een hevige depressie over de Atlantische Oceaan en als ik het goed begrepen heb, is het maar een sportkistje, waarin U vliegt.'' Sandra keek al ongerust, doch Storm merkte luchtig op: ,,Ja, maar voor die depressie hier is, hoop ik er toch te zijn en ik heb bovendien radio aan boord, zodat ik toch in elk geval met U in kontakt kan blijven.''
Inmiddels had Norman de nodige papieren verzorgd, zodat niets het vertrek meer in de weg stond. Even later drukte Storm Sandra en Norman de hand en terwijl hij in de cockpit klom, riep hij het meisje toe: ,,Maak je geen zorgen, morgen ben ik weer terug!''

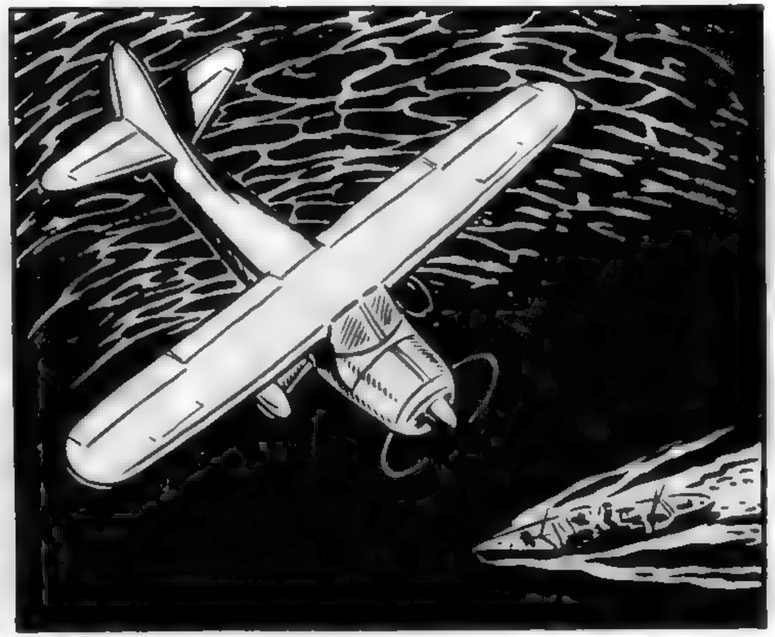

Zodra hij 'los' was, voelde Storm weer dat heerlijke gevoel van bevrijding over zich komen. Vast lag de stuurknuppel in zijn hand en hij had er plezier in te merken, hoe het toestel op de minste beweging reageerde. Reeds zag hij in de verte de witte streep van de duinen en even later bevond hij zich al boven de Noordzee. Het water was woelig en hij kon duidelijk de witte schuimkoppen van de branding onderscheiden. Nu merkte hij plotseling, dat het zicht ziendergogen slechter werd en hoewel hij zich daar voorlopig niet ongerust over maakte, besloot hij toch voor alle zekerheid kontakt met het vliegveld op te nemen. Hij zette het kleine radiotoestel aan en de koptelefoon op, maar terwijl hij afstemde, hoorde hij plotseling een droge tik en het toestel was 'dood.' Hij haalde zijn schouders op: „Dan maar niet." Tijd om naar de fout te gaan zoeken, had hij in elk geval niet!

Het zicht werd nu echter snel slechter en af en toe schoven dreigend donkere wolken langs hem heen, maar Storm keek op zijn klokje en rekende uit, dat hij al ongeveer een uur in de lucht was. Lang kon het dus nooit meer duren of hij zou zijn bestemming bereikt hebben. Doch plotseling belandde hij in een zware wolkbank. Hij trachtte er boven uit te stijgen. Maar dit lukte hem niet. Zoevend flitste een bliksemstraal door de lucht, weldra gevolgd door meerdere en even later vloog hij midden in een hevige onweersbui.

Er was een rimpel boven Storms ogen verschenen. Hoewel hij niet voor een klein gerucht vervaard was, zag dit er toch niet al te best uit. Bovendien begon de duisternis in te vallen, wat de situatie er niet vrolijker op maakte. Hij moest er nu eigenlijk al zijn, maar plotseling merkte hij tot zijn schrik, dat zijn instumenten ook niet meer zuiver waren, waarschijnlijk tengevolge van de elektrische ontladingen. En op hetzelfde ogenblik zag hij, dat de naald van de benzinemeter angstig dicht de 0 genaderd was.

Het onweer was hem nu gepasseerd, maar onder hem was het inmiddels pikdonker geworden en hij wist op geen stukken na, wáár hij zich precies bevond. Dalend cirkelde hij een paar maal, doch het was hem onmogelijk ook maar iets te onderscheiden. Maar net, toen hij tegen zichzelf bromde: ,,Zou ik nou op een dergelijke onbenullige manier zonder het minste avontuur aan mijn einde moeten komen?'' zag hij diep onder zich een lichtje opflikkeren. Een ogenblik bleef het branden, toen ging het weer uit. Maar direkt daarop was het er weer, nu slechts een seconde .... weer uit .... floep .... weer aan .... Het duurde even eer het tot Storm doordrong, maar plotseling wist hij het. Het waren seinen! En wat nog wondelijker was, het waren precies dezelfde seinen, zoals een verkeerstoren die gaf, wanneer men bezig was een vliegtuig binnen te loodsen! Men gaf hem te kennen dat hij moest landen!

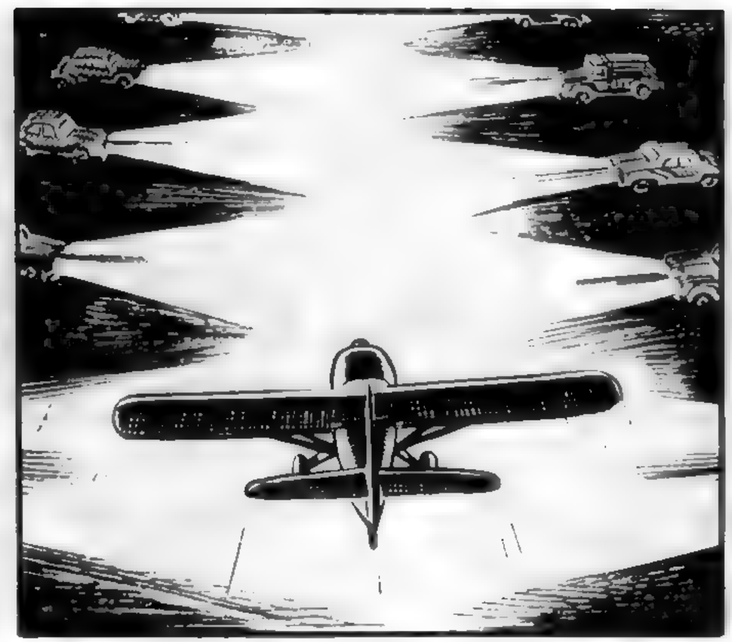

Plotseling floepten onder hem een aantal lampen aan en in het licht daarvan zag Storm een kleine, maar uitstekende startbaan. De seinlamp bleef steeds aanwijzingen voor de landing geven en Storm volgde die nauwkeurig op. Even later zette hij de kist netjes op de grond. Storm haalde eens diep adem en mompelde in zichzelf: ,,Dat was op het nippertje, ouwe jongen.'' Toen pas gunde hij zich de tijd, om zich heen te kijken. Hij merkte dat de kleine startbaan helder verlicht werd door de koplampen van enkele auto's, terwijl de bermlamp van één der wagens als eindlamp had dienst gedaan. ,,Men schijnt hier ervaring in dergelijke zaken te hebben,'' dacht hij, terwijl hij het toestel liet uitlopen. Toen gooide hij de kap van de cockpit open en voelde de frisse wind om zijn slapen.

Met een lenige sprong zwaaide Storm zich uit het toestel en liep in de richting van de auto's, toen hij in de verte een paar mannen op zich zag afkomen. Al gauw waren ze elkaar dichter genaderd en eindelijk kon Storm hun gezichten onderscheiden. Een nogal dikke, louche uitziende man, die vooraan liep, wekte al dadelijk Storms antipathie op. Hij had een zuur gezicht en kleine, half toegeknepen varkensoogjes. Nu waren de mannen dicht genoeg genaderd om hem ook te onderscheiden en plotseling hoorde hij één van hen tot de dikkerd zeggen: ,,Hé, Lapache, hij is het niet!'' De mannen bleven staan en de dikkerd, die Lapache genoemd werd, greep met een bliksemsnel gebaar naar zijn achterzak. Voordat de niets vermoedende Storm, die rustig was doorgelopen, wist wat er gebeurde, keek hij in de loop van een grote dienstrevolver, terwijl Lapache hem toesnauwde: ,,Blijf staan waar je bent! Steek je handen boven je hoofd en beweeg je niet!''

Merkwaardige manieren hou jij er op na voor een ontvangst-comité," spotte Storm, ,,en dat nogwel nadat je me op zo'n keurige manier uit de lucht hebt gehaald. Net op tijd overigens, want mijn benzine was op en ik had best eens boven op je hoofd kunnen neerkomen." De dikkerd begon zich boos te maken. ,,Geen grapjes alsjeblieft," gromde hij. ,,Wie ben je en wat moet je hier?" Storm nam de man van hoofd tot voeten op en antwoordde: ,,Dat wil ik je met alle plezier uitvoerig vertellen, vent, maar dan zul je me toch eerst dienen te vertellen, hoe je heet en wat deze vriendelijke ontvangst te betekenen heeft." Er verscheen een gemene grijns op het gezicht van de dikkerd. Hij maakte een gebaar met de revolver en zei tegen de anderen, die Storm inmiddels verbaasd stonden op te nemen: ,,Mijnheer wenst niets te zeggen. Breng mijnheer bij de majoor! Die zal wel weten, wat hij met dergelijke kerels doen moet!"

Nadat zij een eind gelopen hadden, zag Storm een kleine hut, die aan de rand van het vliegveld stond. Lapache opende de deur en Storm voelde, hoe hij over de drempel geduwd werd. Lapache deed een stap naar voren en zei: „We hebben de één of andere spion te pakken, majoor. We dachten, dat het Carews was en hebben hem binnengeloodst. Maar toen hij uit zijn toestel stapte, zagen we dat het een ander was. Hij wilde geen verklaring geven voor zijn komst en daarom leek het mij verstandiger hem bij U te brengen." De dikkerd deed een stap opzij, zodat het licht van de bureaulamp vol op Storms gezicht viel. Meteen hoorde hij de man achter het bureau een uitroep van verrassing slaken.

Uitstekend Lapache. Ik zal hem ondervragen," antwoordde de man achter het bureau. ,,Jullie kunt wel gaan. Ik bel, als ik je nodig heb." Een ogenblik gleed er een trek van woede over het gelaat van Lapache, doch toen zei hij onderdanig: ,,Goed, majoor, zeker, majoor!" en ging de deur uit. ,,Zo," klonk weer de stem achter het bureau." Nu we alleen zijn, kunnen we wat beter praten. Kom eens wat dichter bij, Storm ouwe jongen! Hoe ben jij in 's hemelsnaam hier verzeild geraakt?!" Storm keek alsof hij het in Keulen hoorde donderen. Storm! Die man had hem bij zijn naam genoemd! Wie . . . . Achter het bureau klonk een hartelijke gelach. ,,Zo stom heb ik je nog nooit zien kijken. Neem me niet kwalijk, je snapt er natuurlijk geen jota van!" Meteen werd de lamp omgedraaid, zodat het schijnsel nu de andere kant opviel en de man achter het bureau belichtte. Een uitroep van verbazing ontsnapte Storm: ,,Downing!"

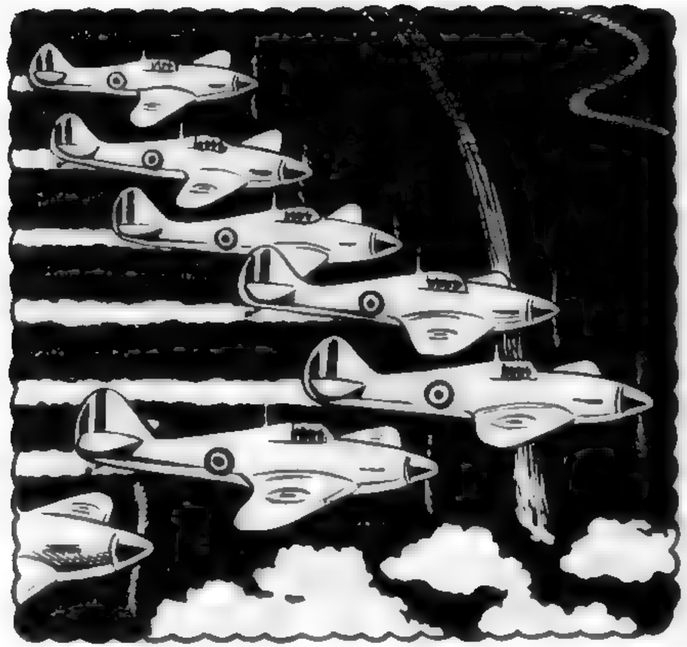

Met één slag werd het verleden weer levend voor hem: Zoeklichten schoten door de lucht, onder hem hoorde hij het felle ratelen van afweergeschut. Voor hem kwamen de machtige vijandelijke eskaders aangestormd. The battle of Britain! En een van zijn trouwste wapenmakkers in die tijd was majoor Downing geweest. Dezelfde man, die hier achter het bureau zat, en hem nu hartelijk de hand drukte. Met een paar woorden vertelde Storm hem, hoe de vork in de steel zat en hij besloot: ,,En nu zou ik zo denken, dat ik toch ook wel enig recht heb om vragen te stellen. Waar ben ik beland, waartoe deze vriendelijke ontvangst en vóór alles, wat voer jij hier uit?'' De ander liet een kort lachje horen. ,,Dan zal ik daarmee beginnen,'' antwoordde hij, ,,ik ben het hoofd van de smokkelbende, die hier zijn hoofdkwartier heeft.''

Oh, well, daar hoef je niet zo van te schrikken,'' ging Downing verder, toen hij Storms verbazing zag. ,,Het is een keurig bedrijf hoor, en uitstekend georganiseerd en bovendien doen we het louter om de sport. Alle baten worden, na aftrek van onkosten natuurlijk, gestort op de rekeningen van een paar tehuizen voor gewonde oorlogsvliegers.''

Storm zat zijn vroegere vriend nog steeds met open mond aan te staren. ,,Maar waarom heb je dat in 's hemelsnaam gedaan?'' riep hij uit. ,,Kom, kom,'' lachte de ander, ,,een tikje minder afschuw in die toon, ouwe jongen! Well, heel eenvoudig, omdat er na de oorlog niets meer voor me te doen viel. Ik kon gewoon niet meer wennen aan dat saaie bestaantje van iedere dag en hier zit aktie in en spanning. Als ze dat toestel van jou niet voor één van onze eigen mensen hadden aangezien, dan lag je vermoedelijk ergens in zee! Maar nu je eenmaal hier bent, zul je hier toch een poosje moeten blijven. Je zou hier trouwens moeilijk wegkomen, want je zit hier op een eilandje.''

Storm was opgestaan en liep onrustig in het vertrek heen en weer. Er was één ding, wat hij niet begreep. Waarom was Downing niet in dienst gebleven? Daar had hij zijn verlangen naar aktiviteit en avontuur toch op een heel andere manier kunnen bevredigen, dan onder deze omstandigheden? Hij plantte zich vierkant voor het bureau en vroeg het Downing, doch juist toen deze wilde antwoorden, werd er geklopt en Lapache kwam binnen. ,,Majoor,'' kondigde hij aan, ,,ditmaal is het werkelijk Carews en hij staat op het punt om te landen. Ik meende, dat ik U beter kon waarschuwen.'' Downing keek op. ,,Uitstekend, Lapache,'' antwoordde hij. ,,Breng me erheen.'' En voor de zoveelste maal die avond beleefde Storm een verrassing. Lapache trad achter het bureau en terwijl Storm als vastgenageld bleef staan, zag hij hoe de man majoor Downing in een rolstoel naar de deur duwde. Downing keek hem met een spottend lachje aan: ,,Zie je ouwe jongen? Dat is de reden, waarom ik niet in dienst bleef!''

Het gebeurde," vertelde Downing, „met een botsing in de lucht. Toen ik weer bijkwam lag ik in een hospitaal en de dokter vertelde me, dat mijn benen totaal verlamd waren en dat ik nooit meer zou kunnen lopen. Wat moest ik? Lid worden van een van die ouwe-heren-clubs, waar Londen van stikt? Niets voor mij! Dit is wel zo amusant en het geeft in ieder geval een zekere spanning aan het bestaan; hoewel ik er wat voor zou geven, als ik op het ogenblik in die kist vloog!" Ze waren inmiddels de startbaan genaderd, waar weer de auto's met hun brandende koplampen stonden opgesteld om de zaak te verlichten en de majoor wees op het vliegtuig, dat nu in de stralenbundels zichtbaar werd en zich gereed maakte om te landen. „Is de vrachtwagen er?" vroeg de majoor aan Lapache, die daarop bevestigend antwoordde. Even later taxiede het kleine vliegtuig reeds uit en kwam in het schijnsel van de autolampen tot stilstand.

Zodra de piloot zich bij majoor Downing gemeld had, werd begonnen met uitladen. Lapache en zijn mannen tilden een groot aantal kisten uit het toestel en laadden die op een platte vrachtwagen, terwijl de majoor toezicht hield. ,,Zie je, ouwe jongen, dit is een van de laatste zendingen. Binnenkort verlaat ik de zaak hier. Ik moet een nieuw hoofdkwartier inrichten. De grond wordt me hier een beetje te heet. Politie en zo, snap je? Tot zolang zal je mijn gast blijven, waar je, naar ik hoop, niets tegen zult hebben. Tenslotte gaat het maar om enkele dagen. Dan kun je gaan, waarheen je wilt!'' Storm luisterde echter maar half. Hij had plotseling gemerkt, dat Lapache zich naar de achterkant van het vliegtuig begaf en een paar mannen bijna ongemerkt een teken gaf hem te volgen. Hij zag, hoe ze met hun drieën een tweetal kisten opzij sleepten in het struikgewas, zodat deze niet met andere werden opgeladen. Zijn wantrouwen tegen de dikkerd kwam weer boven en, schijnbaar toevallig, slenterde hij die kant uit, om te trachten iets meer te weten te komen. Doch Lapache had hem bijtijds opgemerkt en zich haastig weer bij de anderen gevoegd.

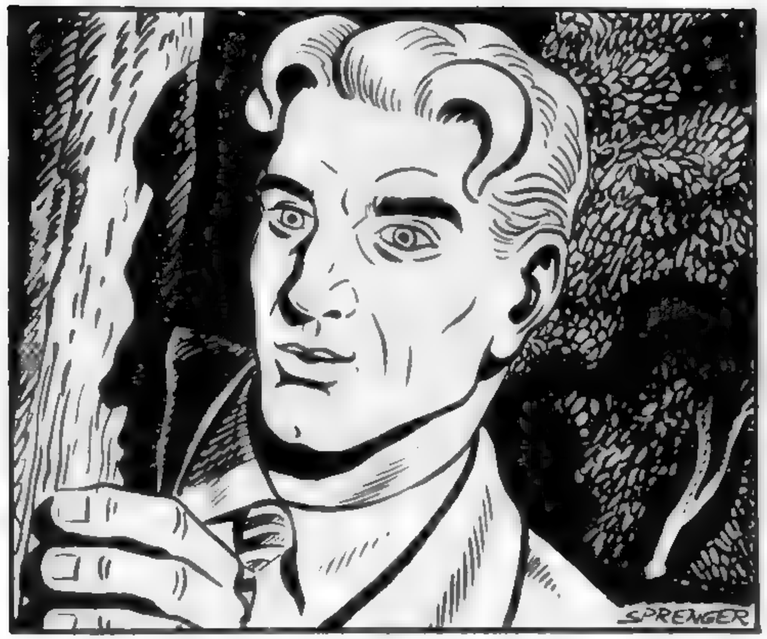

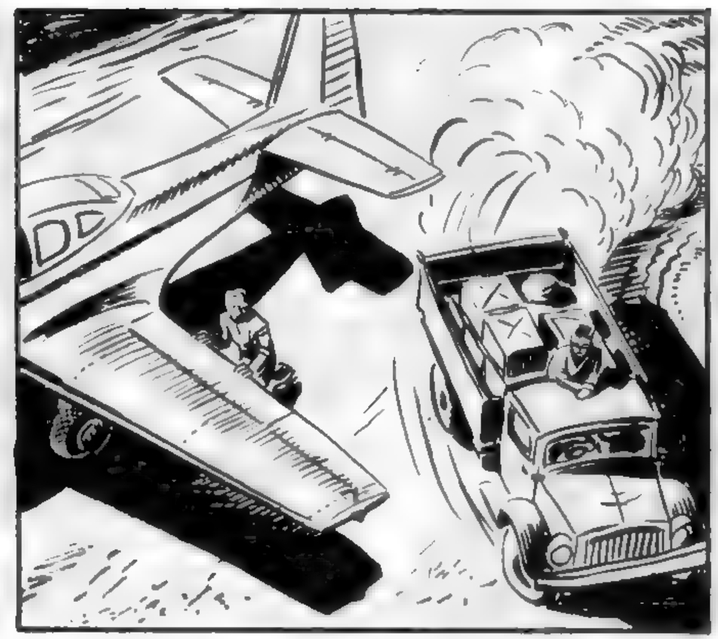

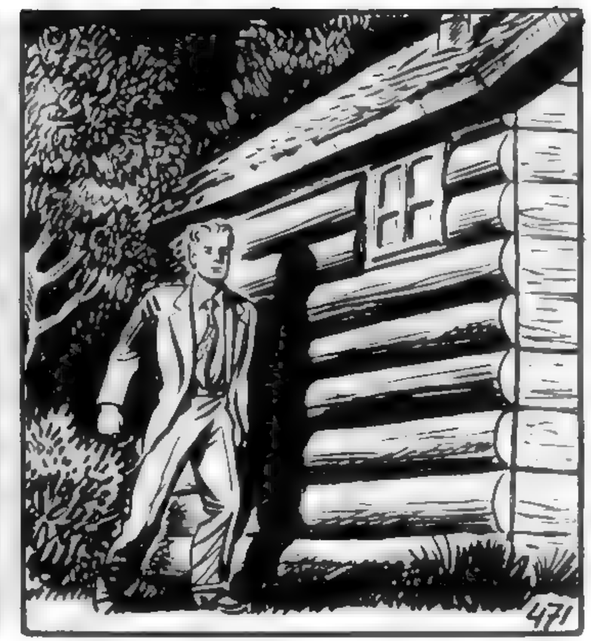

Storm haalde zijn schouders op en slenterde weer terug, doch toen hij zich even later weer bij zijn vriend wilde voegen, merkte hij, dat deze het landingsterrein reeds verlaten had. Ook Lapache was nergens meer te zien. Waarschijnlijk bracht hij de majoor weer terug. De laatste kisten waren inmiddels opgeladen en de vrachtauto vertrok terwijl ook de andere wagens naar de garage werden gereden. In gedachten verzonken slenterde Storm terug. Er gebeurden hier vreemde dingen. Die Lapache vertrouwde hij voor geen cent. Zou die soms eigen een spelletje spelen? Storm besloot om ronduit met Downing over zijn vermoeden te praten en hem te vertellen, wat hij zoëven gezien had. Dan moest die het verder maar uitzoeken. Hij was nu de hut genaderd en wilde juist naar binnen gaan, toen zijn houding plotseling verstarde. Uit het huisje klonken luide stemmen en zonder moeite herkende hij die van zijn vriend Downing en de dikke Lapache. De eerste was aan het woord en zijn stem schoot uit van drift: „Ik meen, dat ik je al eens gewaarschuwd heb, Lapache. Ik wil niet hebben, dat mijn mensen zich een deel van de lading toeëigenen voor eigen gebruik! Dacht je, dat ik je niet in de gaten had vanavond?"

Storm sloop behoedzaam naar het kleine venster en hees zich zover op, dat hij naar binnen kon kijken. Lapache stond in een dreigende houding voor het bureau, doch Downing ging verder: „Hier worden geen smerige winsten voor onszelf gemaakt, begrepen? Het gaat alleen om de sport!" Lapache deed een stap naar voren en balde zijn vuisten, alsof hij de majoor wilde aanvliegen. Zijn gezicht was vertrokken van woede en Storm hoorde hem honen: „Voor de sport, hè? Een mooie sport, waarin bepaalde mensen groot belang zouden stellen, begrijp je dat wel, jij . . . ." en hij maakte een beweging, alsof hij zich op de majoor wilde storten. En juist wilde Storm zijn vriend te hulp snellen, toen hij zag, hoe de majoor plotseling een revolver in zijn hand had en die dreigend op Lapache gericht hield. Als staal zo hard was zijn stem, toen hij zei: „Onthoud eens en voorgoed, dat ik het ben, die hier beveelt, Lapache! Zelfs al ben ik kreupel . . .!" Als een geslagen hond verliet Lapache het vertrek en Storm trok zich haastig in de schaduw terug. De dikkerd ging vlak langs hem heen, zonder hem op te merken, doch Storm zag hoe hij zijn vuist schudde in de richting van het huisje en hoorde hem mompelen: „Wacht maar! Je spelletje zal gauw genoeg uit zijn, mijnheer de majoor!"

Een ogenblik stond Storm in tweestrijd. Zou hij zich wel met deze kwestie inlaten? Alles bij elkaar was het maar een duistere geschiedenis! Maar toen dacht hij aan de manier, waarop Lapache hem behandeld had en aan zijn vriendschap met Downing en meteen was zijn besluit genomen. Behoedzaam sloop hij achter Lapache aan. Het leek hem in ieder geval wel nuttig om te weten, wat de dikkerd in zijn schild voerde. Het was pikkedonker en Storm had moeite om de dikke niet uit het oog te verliezen. Lapache liet de startbaan links liggen en ging een laantje in, dat aan beide zijden beplant was met sparren. Storm haastte zich achter hem aan, doch opeens kon hij een kreet van teleurstelling bijna niet weerhouden. Zijn prooi was hem ontsnapt! Lapache was nergens meer te zien. Aarzelend bleef Storm staan. Wat moest hij nu doen? Hij besloot terug te gaan naar de hut en het hele geval met Downing te bespreken. Doch op hetzelfde ogenblik floepte er ergens in de verte plotseling een lichtje aan. En nu zag Storm ook ineens het zijlaantje en aan het einde daarvan de omtrekken van een grote loods, waarvan één venster verlicht was. Daar moest Lapache zich ophouden!

Uiterst behoedzaam sloop Storm op de loods toe. Toen hij dichterbij kwam, zag hij, dat het een soort van hangar was. Aan de voorkant waren twee grote roldeuren. Geen denken aan, dat hij die ongemerkt zou kunnen openen. Maar dan had Lapache ook een andere ingang gebruikt. Storm liep om het gebouw heen en ontdekte eindelijk aan de achterkant een kleine deur. Nu zou alles ervan afhangen, of deze gesloten was. Heel voorzichtig probeerde Storm het. De deur gaf mee! Met een vlugge beweging glipte hij naar binnen. Het gedeelte van de loods waar hij stond, was volkomen in het duister gehuld. Alleen in de verste hoek brandde een kleine lamp. Vaag onderscheidde hij de vormen van een paar vliegtuigen en toen zijn ogen iets aan de duisternis gewend waren, ontdekte hij ook, tegen de andere muur aan, de twee kisten, welke Lapache daarnet zo geheimzinnig in de struiken had gesleept. Eén was opengebroken. Ineens hoorde hij een gerucht en terwijl hij zich plat tegen de muur aandrukte, zag hij Lapache aan het andere einde van de loods in één der vliegtuigen klimmen en even later verraadde een licht gezoem hem, dat de man de radiozendinstallatie had ingeschakeld.

Storm wachtte nog een paar seconden, toen stak hij in gebukte houding over naar de andere kant en sloop daar langs de muur tot vlak bij het vliegtuig, waarin Lapache bezig was. Hij had onmiddellijk begrepen, dat deze een bericht wilde doorgeven en het leek hem van belang, te weten te komen, wat de dikkerd op dit uur van de nacht te vertellen had en aan wie. Dat laatste kreeg hij echter niet te horen, want toen hij het toestel dicht genoeg genaderd was om het geluid te kunnen verstaan, was de verbinding reeds tot stand gebracht, en hoorde hij Lapache zeggen: „De kisten zijn aangekomen... ja... alles verloopt volgens plan .. nee, met deze eieren is mislukking praktisch uitgesloten. Het komt er maar op neer de eieren op het goede nest te gooien..." Dit wekte Storms nieuwsgierigheid in zo hoge mate op, dat hij haastig terugsloop tot bij de geheimzinnige kisten, het opengebroken deksel optilde en zich over de inhoud boog. Een koude rilling liep hem over de rug en de woorden 'eieren' en 'nest', die hij gehoord had, kregen nu ineens een verschrikkelijke betekenis voor hem. Want de kist, waar hij met afgrijzen naar staarde, was tot aan de rand toe gevuld met vliegtuigbommen!

Vol afschuw bleef Storm naar de verschrikkelijke projektielen staren, terwijl zich een diepe rimpel in zijn voorhoofd ploegde. Hier waren genoeg bommen om een hele stad met de grond gelijk te maken. Wat was Lapache van plan met die dingen? De oorlog was toch afgelopen? Wapensmokkel? En welke rol speelde de majoor hierbij? Al die vragen woelden door Storms hoofd en hij was zo in gedachten, dat hij niet merkte, hoe een donkere gestalte hem van achteren besloop. Storms waakzaamheid was na die verschrikkelijke ontdekking een ogenblik verslapt en daardoor had hij niet gemerkt, dat Lapache, toen hij zijn bericht had overgeseind, het vliegtuig verlaten had. Doch Lapache had onmiddellijk de gedaante gezien, die daar over zijn kisten gebogen stond. Een ogenblik vertrok zijn gezicht in een aanval van woede en hij greep naar zijn revolver, maar even later bedacht hij zich blijkbaar, want er trok een valse grijns om zijn lippen en terwijl hij de revolver weer opborg, sloop hij geruisloos op Storm toe.

Juist wilde hij zijn vuist met kracht achter Storms oor laten dalen, toen deze plotseling opkeek.

Net op tijd kon Storm zich door een vlugge zijsprong buiten gevaar stellen en tegelijkertijd schoot zijn vuist uit en trof zijn tegenstander met volle kracht op de kin. De meeste anderen zouden door een dergelijke slag buiten gevecht gesteld zijn, doch ditmaal bleek Storm zijn mannetje gevonden te hebben. Opnieuw stormden beide mannen op elkaar af en dof klonken hun slagen door de halfduistere loods. Plotseling voelde Storm dat zijn ene voet uitgleed op een stang, die op de grond lag. Hij verloor zijn evenwicht en Lapache maakte onmiddellijk van die kans gebruik. Hij haakte zijn voet achter Storms been en gaf hem tegelijkertijd een krachtige stomp tegen de borst. Storm sloeg achterover. Nog even voelde hij een slag, een stekende pijn in zijn hoofd en toen werd alles zwart voor zijn ogen. ,,Zo mannetje,'' snauwde Lapache tussen zijn tanden, terwijl hij zijn weerloze slachtoffer nog een schop in zijn zij gaf, ,,van jou zal ik voorlopig geen last meer hebben!'' Maar de woorden waren nog niet uit zijn mond, of de kleine deur werd opengegooid en er kwamen een paar mannen binnenstormen.

Is er iets mis?'' riep de voorste uit de verte. Lapache richtte zich op. ,,Een spion,'' antwoordde hij, maar ik heb hem juist op tijd betrapt en meteen maar onschadelijk gemaakt. Sleep hem maar naar de kelder, dan kan hij daar voorlopig nadenken over alles, wat hij ontdekt heeft!'' De mannen grijnsden en namen de bewusteloze piloot op en droegen hem naar een hoek van de loods. Daar tilden ze een luik op en sjouwden hem een trap af. In een hoek van een soort keldergewelf smeten ze hem ruw op de stenen vloer en verwijderden zich vervolgens. Voor ze het luik sloten en grendelden, sjorden ze de ladder naar boven en begaven zich toen naar hun aanvoerder om te melden, dat de 'verrader' voorlopig goed was ingeblikt,'' zoals zij het uitdrukten. Toen Storm weer bijkwam en zijn ogen opsloeg, was het stikdonker om hem heen. Hij deed een poging om zich op te richten, maar viel kreunend weer terug. Zijn hele lichaam deed hem pijn en zijn hoofd bonsde alsof het zou barsten.

Geleidelijk keerden de herinneringen terug. Lapache . . . de vliegtuigloods . . . de bommen! Bij de gedachte aan dat laatste stond alles hem plotseling weer helder voor de geest en meteen drong het tot hem door, dat hij tot elke prijs moest proberen hier uit te komen. Waar hadden die schurken hem opgesloten? Moeizaam en kreunend van de pijn kwam hij overeind. Zijn ogen waren nu enigszins gewend aan de duisternis en langzaam deed hij een paar passen vooruit. Toen hij zich even bewogen had, herstelde zijn bloedsomloop zich en de pijn werd iets minder. Tastend ging hij op zoek langs de muur van zijn gevangenis. Er moest toch ergens een deur zijn, maar hoe hij ook zocht, hij kon niets vinden dat er op leek. Opeens bedacht hij, dat hij een aansteker bij zich moest hebben. Na enig zoeken vond hij het ding en even later flakkerde het kleine vlammetje op en weerkaatste zijn eigen schaduw trillend op de muren. Een nieuwe teleurstelling wachtte hem. De ruimte, waarin men hem had opgesloten, had geen deuren. Alleen zag hij ergens boven zijn hoofd in een hoek een luik zitten. Maar dat was onbereikbaar voor hem!

Wanhopig keek Storm om zich heen. Van alle kanten grijnsden hem de witgekalkte muren tegen. Ontsnappen leek uitgesloten. En ondertussen kon Lapache ongestoord verder gaan met het uitvoeren van zijn plannen. Want dat de man iets van plan was, stond voor Storm als een paal boven water. Plotseling begon het vlammetje van zijn aansteker te sputteren en het volgend ogenblik zat Storm opnieuw in het donker. Nee, toch niet helemaal! Uit een hoek van zijn gevangenis drong een smalle streep licht tot hem door! En meteen ontdekte Storm een heel klein kelderraampje, waarvoor in het midden één dikke tralie zat. Wanneer hij op zijn tenen ging staan, kon hij er precies bij. Met vernieuwde moed begon Storm uit alle macht aan de tralie te rukken, maar het ding bleef muurvast zitten. Doch het vallen van een klein stukje kalk bracht hem op een idee. Met het metaal van zijn aansteker begon hij de kalk rondom de tralie te bewerken en na een paar minuten zag hij voldaan dat er grote stukken begonnen af te brokkelen. Toen hij een half uur koortsachtig had doorgewerkt, was hij zover, dat de tralie begon mee te geven en even later had hij het ding met een laatste flinke ruk verwijderd.

Storm sprong omhoog en begon zich door het kelderraampje naar buiten te werken. Toen hij zijn schouders er eenmaal doorgewerkt had, ging het iets gemakkelijker en na enkele pogingen lag hij, hijgend naar adem, tegen de buitenwand van de loods aan. Hij was vrij! Maar plotseling hoorde hij een ander geluid: voetstappen! Er naderden mensen! Wanhopig keek hij rond naar een schuilplaats, terwijl het geluid steeds nader kwam. Nu hoorde hij ook stemmen en één ervan herkende hij onmiddellijk als die van Lapache! Op het laatste ogenblik zag hij een stapel kisten, waarachter hij zich zo klein mogelijk maakte. Hij was juist op tijd. Lapache en zijn mannen kwamen betrekkelijk dicht bij hem langs en Storm hoorde juist Lapache zeggen: „Eten? Waarvoor? Laat hem maar liggen, totdat ik terugkom!" De anderen grinnikten vals en Storm balde onwillekeurig zijn vuisten. Zo, mijnheer Lapache was dus van plan te vertrekken! Voorzichtig gluurde Storm over de kisten heen. Ja, zo was het. Lapache had een leren jekker aan en begaf zich regelrecht naar een oud militair vliegtuig, dat midden op het veld stond.

Zekerder dan ooit voelde Storm nu dat er iets heel bijzonders aan de hand moest zijn. Anders zou Lapache zich nu, na alles wat er gebeurd was, niet van het eiland verwijderen. Het moest wel een dringende bezigheid zijn, welke hem wegriep. Storm dacht bliksemsnel na. Hij moest de man tot iedere prijs zien te volgen, maar hoe? Nu begon de jager te taxiën en in zijn opwinding verloor Storm een ogenblik alle voorzichtigheid uit het oog en verhief zich hoog boven de kisten om het toestel beter te kunnen zien. Doch plotseling hoorde hij iemand achter zich schreeuwen: „Hédaar, wat moet dat?!" En op hetzelfde ogenblik klonken er dravende voetstappen, die zijn kant opkwamen. Hij was ontdekt! Storm gunde zich nauwelijks de tijd om te zien, wie zijn achtervolgers waren. Met een forse zwaai stootte hij de stapel kisten opzij en begon te spurten. Hij zag hoe het toestel van Lapache de lucht inging en hoe de mannen, die op het vliegveld hadden gestaan, door het geroep opmerkzaam geworden, op hem kwamen afrennen.

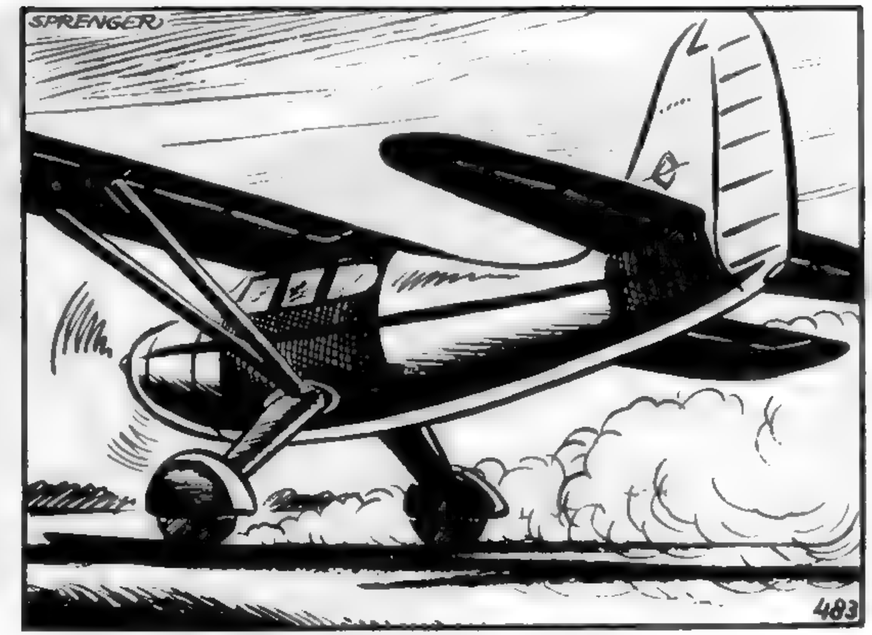

Vliegensvlug veranderde Storm van richting en rende aan de andere kant om de loods heen. De grote deuren stonden nu een klein eindje open en plotseling kreeg hij een idee. In het voorbijrennen trok Storm de grote deuren van de loods met een smak dicht en draafde toen de volgende hoek om. De list lukte. Zijn achtervolgers hadden het geluid van de deuren gehoord en hij hoorde hen tegen elkaar schreeuwen: ,,Hij heeft zich in de loods verscholen! Hierheen mannen! Hij zit als een rat in de val!'' Storm wachtte nog een ogenblik en spurtte toen, zo hard hij kon, over het vliegveld naar het einde van de startbaan, waar nog steeds het kleine sportvliegtuig stond, waarmee hij gekomen was. Hij had de majoor een bevel horen geven om de tanks te vullen en het toestel startklaar te houden. Het zou nog eens te pas kunnen komen. ,,Dat komt het zeker!'' mompelde Storm grimmig, terwijl hij aan die woorden dacht. Hij was er vlakbij toen hij achter zich geschreeuw hoorde. Een kogel floot om zijn oren, maar met één zwaai sprong Storm in de cockpit.

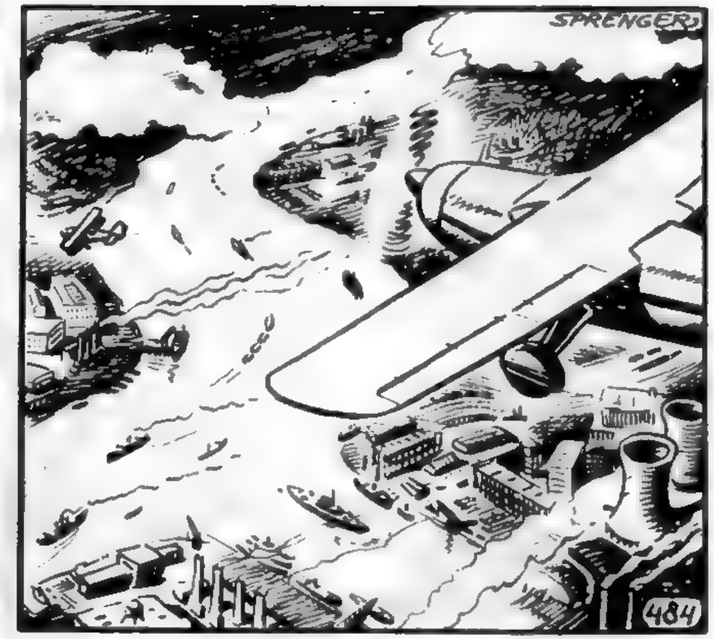

Heel in de verte, aan de oostelijke horizon ontdekte hij een kleine stip. Dat moest Lapache zijn en als hij in dezelfde richting bleef doorvliegen, koerste hij naar het vasteland. „Jij wou me zonder eten laten liggen, hè? Dat kon je nog wel eens berouwen, vriend."

Hij vloog nu boven zee en kon nu de kist van Lapache veel duidelijker onderscheiden. De koers was nu iets zuidelijker geworden en na een uur vliegen kwam de kustlijn van het vasteland in zicht. Plotseling merkte Storm dat Lapache zijn toestel liet dalen en om op alle verrassingen voorbereid te zijn, besloot hij hetzelfde te doen.

Onder hem verscheen een havenstad waar Lapache recht op aan vloog. Laag scheerde zijn toestel over de haven en terwijl Storm hem volgde, merkte hij in de haven een vreemd gevormd schip op, waaraan hij op dat ogenblik echter geen verdere aandacht besteedde. Tot zijn verwondering zag hij even later hoe de kist van Lapache boven het militair vliegveld cirkelde en zich gereed maakte om te landen.

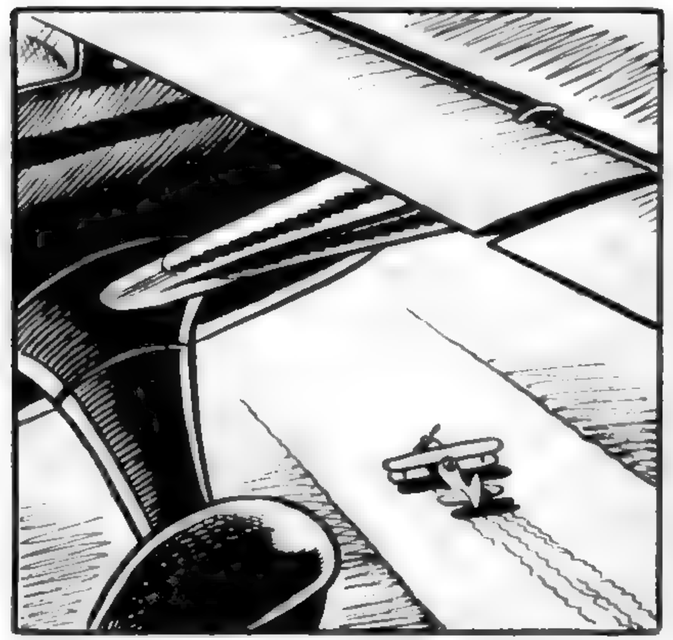

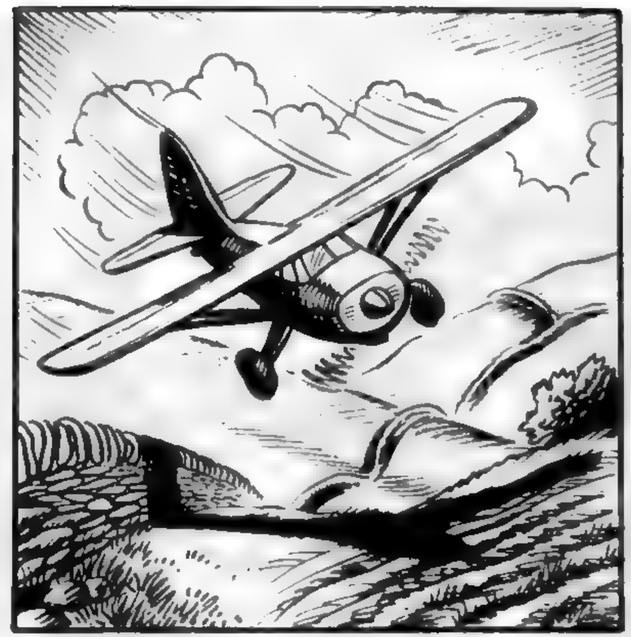

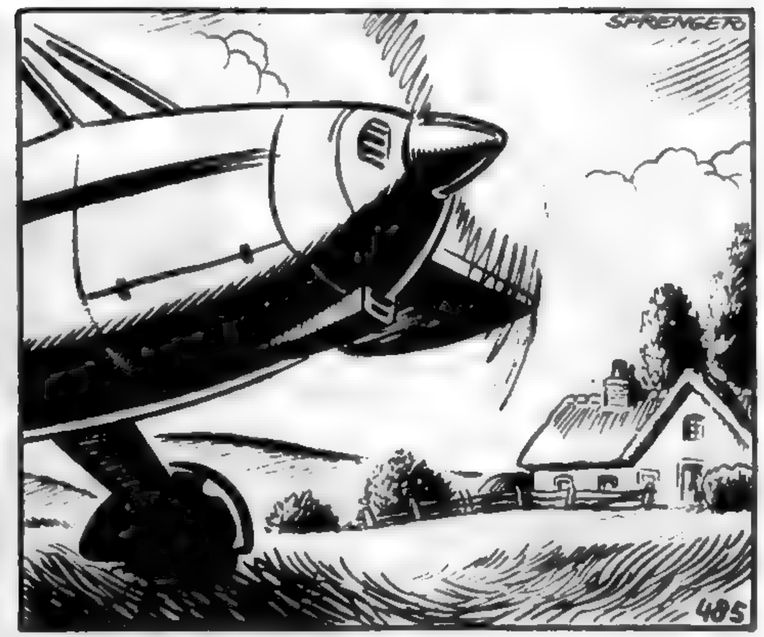

Dit stelde Storm voor een onverwachte moeilijkheid, waarop hij niet gerekend had. Vermoedelijk was Lapache in het bezit van valse papieren, doch Storm durfde het risico van een landing op een militair vliegveld niet te riskeren, zo lang hij nog niet in het bezit was van konkrete feiten over Lapache. Hij cirkelde er eenmaal overheen, terwijl Lapache zijn toestel aan de grond zette. Een ogenblik leek het of Storm zijn achtervolging zou moeten opgeven, doch plotseling kreeg hij een idee. ,,Ik heb bij deze expeditie al eens een noodlanding gemaakt,'' mompelde hij bij zichzelf, ,,toen was het nodig, maar laat ik er dan nu maar eens een maken zónder dat het nodig is, tenminste wat mijn kist betreft.'' Storm trok de stuurknuppel omhoog, het toestel dook met de neus naar beneden, doch vlak boven het weiland trok Storm het recht en een seconde later taxiede het hotsend en botsend over het weiland, tot het vlak bij de boerderij tot stilstand kwam.

Op hetzelfde ogenblik werd er een deur opengegooid en een oud boertje rende op hem toe. Zodra hij zag dat Storm ongedeerd uit zijn toestel klauterde, klaarde zijn gezicht helemaal op en hij riep al uit de verte: ,,Kijk, dat is nou es aardig, dat je me een bezoek uit de lucht brengt. Ik mag het machtig graag zien, die vliegerij, maar zo dicht bij mijn huis is er toch nog nooit eentje geweest. Kom binnen man, kom binnen! Ik denk zo, dat moeder de vrouw de koffie wel bruin heeft!'' Maar Storm legde het mannetje haastig uit dat hij met een belangrijke opdracht onderweg was en geen tijd verloren mocht laten gaan. Was er geen auto in de buurt te krijgen? ,,Nou kijk,'' zei het boertje, hoewel hij duidelijk teleurgesteld was dat er niet eens een uitgebreide babbel afkon, ,,dat treft nou ook toevallig. Mijn Ford is net gisteren van de garage teruggekomen. Die kun je wel krijgen, want als je een auto uit de stad moet bestellen, kun je nog wel een uurtje wachten! Ik zal wel op je vliegmachien passen!'' Ze waren intussen in de richting van een oude schuur gewandeld en het boertje gooide vol trots de deur open en wees op een Fordje anno 1920. ,,Daar staat hij, pak hem maar!''

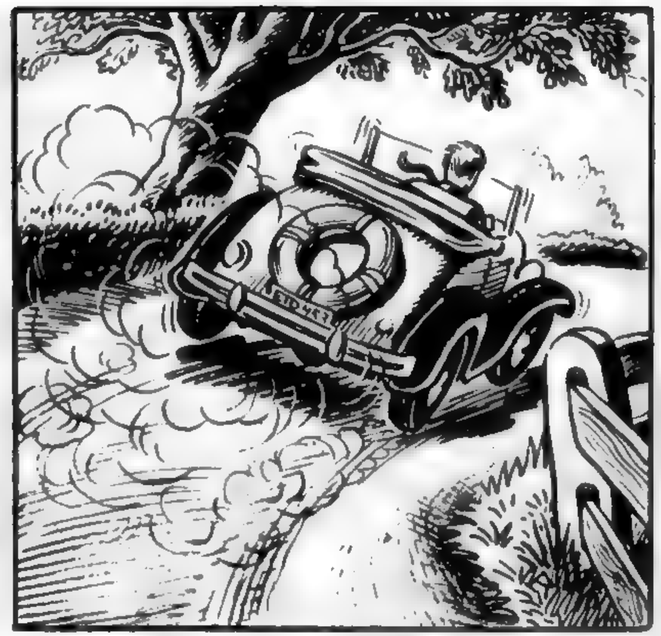

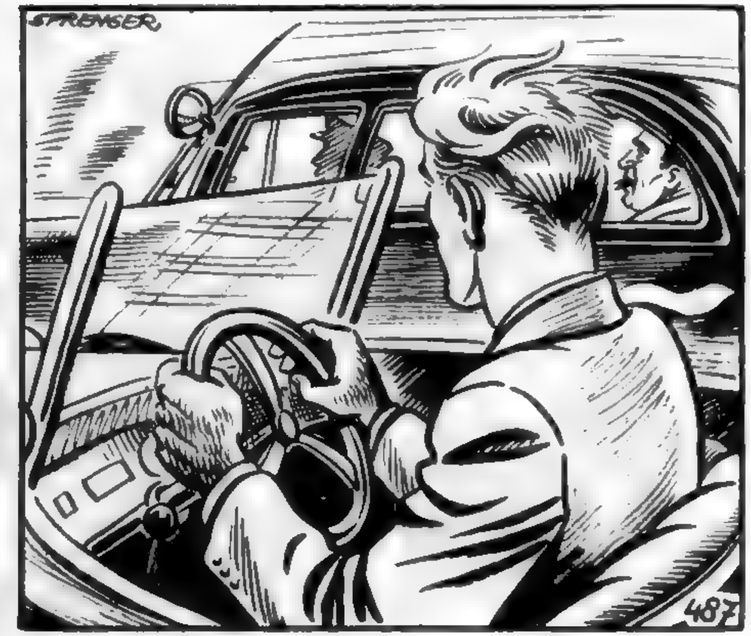

Storm had echter geen keus. Hij bedankte het boertje, verzekerde hem dat hij zo spoedig mogelijk zou terugkomen, besteeg vervolgens het vehikel en startte de motor, hetgeen eerst een serie allergrijselijkste ontploffingen en daarna een machtig gedreun tengevolge had. Maar tenslotte werd hij het ding toch de baas en reed er knallend mee het hek uit. „Eerst dit wegje af, dan rechtsaf en altijd maar recht uit. Je kunt niet missen," had de boer hem nog verteld. Het wegje was niet veel meer dan een karrespoor en terwijl Storm daar voorthobbelde, bedacht hij dat het een hele toer zou zijn om het spoor van Lapache terug te vinden. Ongetwijfeld zou deze naar de stad gaan, doch was hij al vertrokken of hield hij zich nog op het vliegveld op? Weer was echter het geluk met hem. Juist draaide hij van het zandpad de grote weg naar de stad op, toen achter hem een hevig getoeter weerklonk en even later stoof een grote grijze militaire wagen hem met een grote bocht voorbij. Doch hij ging niet zo snel, of Storm had de man naast de bestuurder herkend. Lapache!

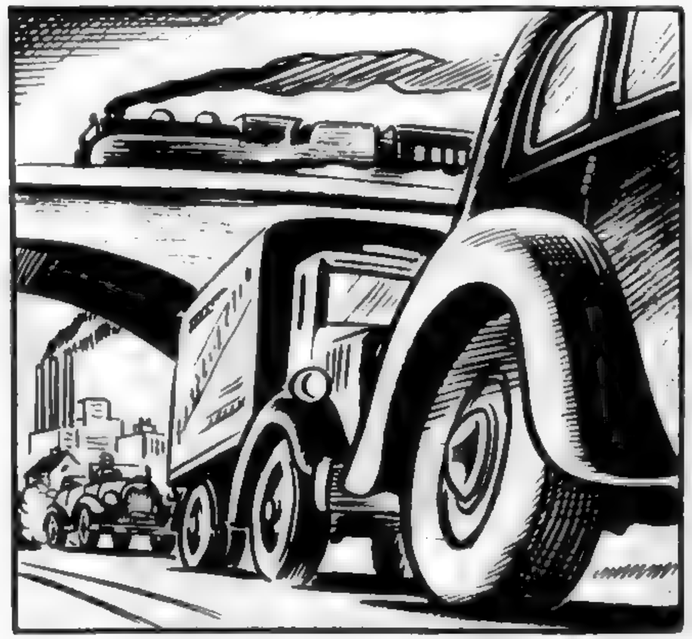

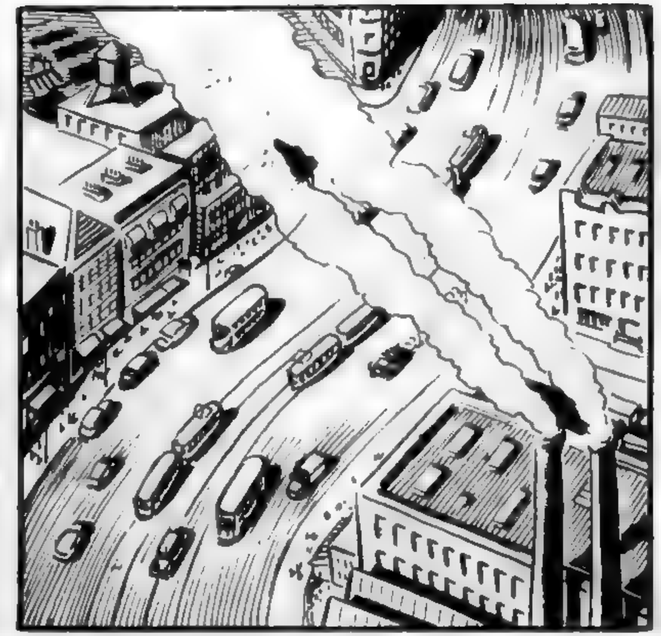

Inwendig zegende Storm het drukke verkeer op de weg, dat de militaire wagen telkens noodzaakte vaart te minderen. Anders zou hij Lapache waarschijnlijk binnen enkele minuten uit het oog verloren hebben. Nu wist hij zo te manoeuvreren, dat hij telkens juist nog een glimp van de grijze wagen opving. Storm was er zeker van, dat Lapache hem in het voorbijrijden niet herkend had. Bovendien verkeerde hij waarschijnlijk in de vaste overtuiging dat zijn slachtoffer nog half bewusteloos in de kelder onder de vliegtuigloods lag. ,,Stil in die waan laten,'' spotte Storm in zich zelf, ,,dat maakt het alleen maar gemakkelijker voor me.'' Inmiddels had de grijze wagen de eerste huizen van de stad bereikt en hier ging het beter. Naarmate ze het centrum naderden, werd het verkeer drukker en Storm had niet de minste moeite meer, zijn prooi op een veilige afstand te volgen. Na een minuut of tien zwaaide de militaire wagen één der grote boulevards op en stopte voor een indrukwekkend hotel. Storm bracht zijn Fordje tot stilstand en zag vanaf zijn zitplaats, hoe Lapache de draaideuren van het hotel inging.

Storm liet geen tijd verloren gaan. Zodra hij dacht, dat het veilig was, liet hij het trouwe Fordje in de steek en haastte zich naar de hotelingang. De hal van hotel 'Impérial' bood hetzelfde beeld als dat van alle grote hotels over de gehele wereld. De onvermijdelijke oude dame, die in een hoekje zat te breien, twee heren met aktentassen, die hevig gesticulerend in een opgewonden discussie gewikkeld waren, 'n jong meisje, dat verveeld heen en weer liep te drentelen en twee oudere militairen met snorren en decoraties, die de gemakkelijkste stoelen hadden opgezocht en behaaglijk van hun sherry genoten. ,,Die jongelui van tegenwoordig hebben geen gevoel voor decorum meer,'' bromde de één. ,,Moet je dat nu eens zien!'' ,,Dat,'' was Storm, die zonder hoed of jas de hal binnenstoof, juist op tijd om Lapache in het kielzog van een liftboy op de lift te zien afgaan. Een ogenblik stond Storm in tweestrijd wat te doen.

Storm wachtte tot de lift met Lapache omhoog schoot en wandelde vervolgens naar de receptie, waar men hem aanvankelijk wat wantrouwig bekeek wegens het ontbreken van hoed en jas en bagage. Hij deed echter de stemming volkomen omdraaien met een verhaal over een noodlanding, waardoor hij genoodzaakt was hier enige tijd te blijven en kreeg, na wat heen en weer gepraat, kamer 470. Zodra de liftboy na het gebruikelijke fooitje was vertrokken en de deur van Storms kamer achter zich gesloten had, haastte Storm zich naar de glazen deuren aan het andere eind van zijn kamer. Hij kon een kreet van vreugde nauwelijks onderdrukken, toen hij ontdekte, dat deze deuren toegang gaven tot een smalle ijzeren veranda, die achter de kamers langs liep en naar de brandtrap voerde. Even later stond hij buiten en sloop voorzichtig in de richting van de deuren naast de zijne. De zware overgordijnen hingen niet helemaal tegen de deurstijl aan, zodat hij, zelf ongezien, door een spleetje naar binnen kon gluren. Ja, daar stond Lapache. Hij was aan het telefoneren en door het ventilatie-jaloezietje drong zijn stem duidelijk tot Storm door. „Laat de heren boven komen." Een paar minuten later stapten twee heren binnen.

Een mooi stel," mompelde Storm. „Net het goede gezelschap voor een knaap als Lapache. Ik ben benieuwd wat de heren te bespreken hebben." Zijn geduld werd echter nog even op de proef gesteld. Want pas nadat een kelner dranken had gebracht en ieder uitvoerig een sigaret had opgestoken en zich gemakkelijk had geïnstalleerd, opende Lapache het gesprek. „En mijne heren, hoe staat het met onze plannen?" Het bleek Storm nu, dat hij zich geducht zou moeten inspannen om het gesprek te kunnen volgen, doch hij hoorde de marconist antwoorden: „De ZX-4 zal heden middag de haven verlaten voor de proefvaart, maar de snelheidsproeven zullen waarschijnlijk niet voor morgenmiddag genomen worden."

Terwijl Storm zijn best deed om geen woord van het gesprokene te missen, pijnigde hij z'n hersens met de vraag, wat dat ZX-4 te betekenen kon hebben. Dit viel uit het gesprek niet af te leiden en toch was dat een van de belangrijkste vragen. Het kon een nieuw type vliegboot zijn, een onderzeeër... en plotseling flitste de gedachte aan het zonderlinge vaartuig, dat zij bij hun aankomst in de haven hadden zien liggen, door zijn hoofd. Hij trachtte zich het beeld van het schip voor ogen te halen. Het had iets van een kruiser, een nog niet geheel afgebouwd oorlogsschip. „Neen," hoorde hij op dat ogenblik de lange met de geplakte haren zeggen, „de bewapening is nog niet aangebracht. Maar dat interesseert mij voor het ogenblik ook niet. De plannen daarvoor krijg ik wel in handen. Het is mij uitsluitend te doen om het principe van deze nieuwe super-jet-motoren. Voor zover ik weet, is dit de eerste maal dat zij op een oorlogsschip worden toegepast en mijn regering heeft er alles voor over om het geheim hiervan in handen te krijgen." Lapache knikte ijverig en er kwam een begerige schittering in de oogjes van de marconist. „Aan ons zal het heus niet liggen, als de opzet niet lukt."

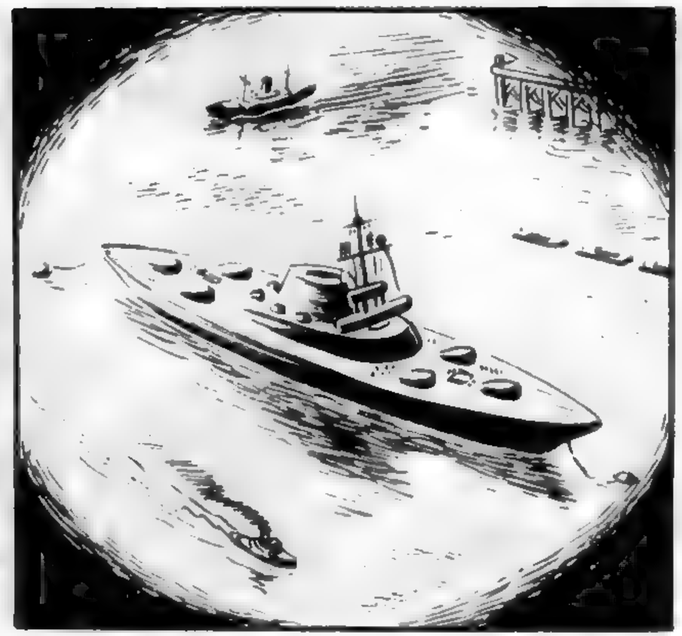

Langzamerhand werd Storm alles duidelijk en moest hij zich af en toe geweld aan doen om niet de ruit in te slaan, naar binnen te stormen en de drie schurken met de koppen tegen elkaar te slaan. Hier werd vlak voor zijn ogen het smerigste spionage-komplot gesmeed, waarvan hij ooit gehoord had. Uit de loop van het gesprek bleek hem, dat Lapache van plan was met enkele vliegtuigen het schip tijdens de proefvaart te overvallen en de opvarenden te dwingen van boord te gaan. Daarna zouden ze voldoende gelegenheid hebben om alle vereiste gegevens over de nieuwe motoren te verzamelen. De lange man met het snorretje, die door de anderen als Mr Jacopoulos werd aangesproken, bleek een soort 'diplomaat' van een vreemde mogendheid te zijn en zich veilig te voelen in het besef, dat hij voor geld alles gedaan kon krijgen. De marconist, die Hanson werd genoemd, zou zich, zodra de kruiser was uitgevaren, langs de radiografische weg met Lapache in verbinding stellen en hem de geheime koers opgeven, welke pas zou worden bekend gemaakt, nadat de kruiser zee had gekozen. Net toen Storm meende dat hij genoeg gehoord had en zich wilde terugtrekken, hoorde hij de marconist een opmerking maken, welke hem nog een ogenblik deed wachten.

Wat die code betreft," hoorde Arend de marconist zeggen, „die krijg ik pas op het allerlaatste ogenblik. Je begrijpt, dat ik natuurlijk in code moet zenden, want als het in verkeerde handen terecht komt . . ." Lapache haalde zijn schouders op. „Maak je daarover maar geen zorgen," wij beschikken over iemand, die met alle codes op de hoogte is. Het kan niet zo ingewikkeld zijn, of hij komt er wel uit!" Lapache liet zijn stem dalen tot een geheimzinnig gefluister, doch Storm kon nog juist het woord horen, dat hij de ander met een veelbetekenende blik toevoegde: „De Majoor!" Op dat zelfde ogenblik liep de man, wiens naam zojuist door Lapache genoemd was, in de grootste opwinding achter zijn bureau in het kleine vertrek. Hoe zou hij ooit een einde kunnen maken aan de schurkenstreken van Lapache? En waar bleef zijn vriend Storm?

Zijn vriend Storm had genoeg gehoord. Hij haastte zich naar de hal met de bedoeling een telefooncel op te zoeken om zo spoedig mogelijk de autoriteiten te waarschuwen. In de ene stond iemand ijverig aantekeningen in een zakboekje te maken met de hoorn tegen zijn oor geklemd en in de andere hield een oudere dame een langdurig gesprek, waaraan geen einde scheen te komen. Arend stond zich te verbijten. Juist wilde hij zich verwijderen, toen zijn oor plotseling een opmerking opving van de twee oude militairen, die nog steeds in hun sherry verdiept waren. „Ja, die majoor Downing," hoorde Storm één van hen zeggen, „dat was een vreemde geschiedenis. Men zegt dat hij geheime militaire codes aan een buitenlandse mogendheid verkocht heeft."

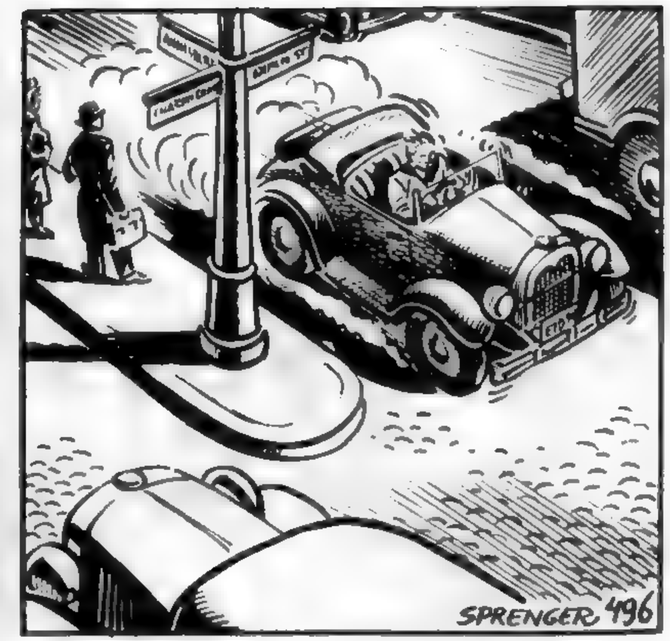

Storm stond als vastgenageld. Plotseling werd hem alles duidelijk. Downing was het slachtoffer geworden van één of ander smerig komplot en Lapache en zijn bende hadden op één of andere manier macht over hem gekregen. De jonge piloot begreep, dat hij thans niet naar de politie kon gaan, aangezien hij niet wist, of dit de majoor zou kunnen schaden. Als hij dan die autoriteiten niet kon waarschuwen, zou hij de aanslag op de ZX-4 zelf verhinderen. Denken en doen was één voor Arend en nijdig nagestaard door de beide militairen rende hij de hal door naar buiten. Met één sprong zat hij achter het stuur van zijn Fordje en even later joeg hij dwars door alle verkeerslichten de weg op naar het vliegveld.

Het was Storm duidelijk, dat hij, wanneer hij de plannen van Lapache wilde verijdelen, voor alles naar het eiland moest zien terug te keren. En dit kon slechts op één manier: als blinde passagier in het toestel van Lapache. Hevig knarsend bracht Arend het Fordje voor de ingang van de vlieghaven tot stilstand, doch een barse portier weigerde hem zeer beslist de toegang. Radeloos keek de jonge piloot om zich heen en juist wilde hij zich omdraaien om te trachten ergens binnen te sluipen, toen er een autobus voor de vlieghaven stilhield, waaruit een gezelschap verslaggevers en fotografen stapte. Het was hoog tijd, want in de verte zag Arend de auto van Lapache naderen.

Toen Storm eenmaal op het vliegveld was, was zijn eerste werk de hangar opzoeken, waar het vliegtuig van Lapache was binnengereden. En omdat iemand in een overal op een vliegveld minder opvalt dan een gewone burger, pakte hij in de eerste de beste hangar een overal van een spijker in de muur en trok die haastig aan. Met een onverschillig gezicht liep hij weer naar buiten, bijna regelrecht in de armen van Lapache. Zo voorzichtig mogelijk liep Arend er achter aan en het lukte hem, zich ongezien tussen het grondpersoneel te mengen. Eén ogenblik dacht hij dat Lapache hem in de gaten had, maar de schurk had het blijkbaar te druk met andere dingen. Even later ging Lapache naar het bureau om zijn weerkaart te halen en nadat het toestel naar buiten gerold was, had Storm van één gunstig ogenblik gebruik gemaakt en was naar binnen gewipt.

Storm vermoedde wel dat Lapache haast zou maken en zich niet de tijd zou gunnen om het toestel grondig te inspecteren voor hij opsteeg. Nauwelijks zat hij daar, of zijn tegenstander klom in de cockpit en even later hoorde Storm de motoren aanslaan. Het toestel begon te taxiën, kwam los en schoot pijlsnel de lucht in. Door het kleine raampje in het bagagehok zag Storm dat zij eenmaal boven het vliegveld cirkelden en toen koers zetten in zuidelijke richting. Even later gleden zij boven de haven, juist op tijd om de ZX-4 te zien losgooien. Straks zou het prachtige schip op weg zijn naar volle zee, en, wanneer Storms opzet niet slagen zou, naar zijn ondergang, bedacht de piloot. Ten koste van alles moest het laaghartige plan van de schurken verijdeld worden.

Storm dacht na over de wonderlijke wijze, waarop hij in dit avontuur verzeild was geraakt. Even gingen zijn gedachten ook naar het meisje, dat hij op het vliegveld had achtergelaten, doch dit beeld verdween direkt weer om plaats te maken voor de herinnering aan de scène tussen Lapache en de majoor. Ja, Downing moest er wel diep in zitten, maar het moest wel heel raar lopen als Storm niet een manier vond om een eind te maken aan het snode bedrijf van Lapache en de zijnen. Terwijl hij nog eens een blik door het kleine raampje wierp, zag hij, dat ze de haven reeds ver achter zich gelaten hadden en nu boven volle zee vlogen. Heel in de verte ontwaarde hij een dun rookpluimpje, dat wel van de ZX-4 zou zijn. Doch wat hij niet kon zien was, dat de verraderlijke marconist op één der bovenste dekken van het machtige vaartuig, het vertrekkende vliegtuig met een tevreden grijns op zijn gezicht nakeek. ,,Ziezo,'' mompelde hij, ,,het spel kan beginnen!''

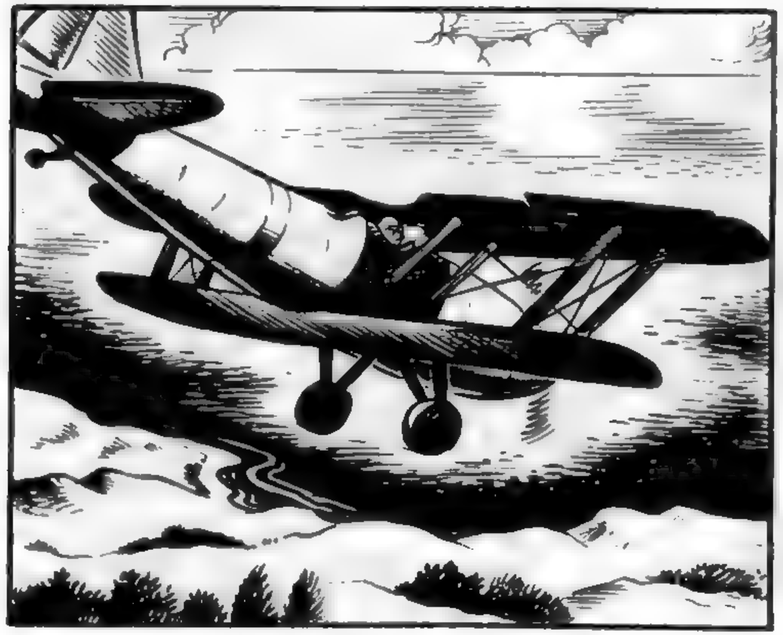

Het duurde niet lang, of Storm bemerkte dat zij begonnen te dalen en even later had Lapache de kist al netjes aan de grond gezet. Opgewekt fluitend verliet hij het toestel en wandelde weg in de richting van de loods, waar zijn zender en ontvanger stonden opgesteld. Storm wachtte nog enkele ogenblikken, toen waagde hij het uiterst behoedzaam zijn schuilplaats te verlaten. Nog steeds was er niemand te zien. Hij liet zich zachtjes op de grond zakken en wilde juist wegsluipen in de richting van de loods om te zien wat Lapache uitvoerde, toen hij een hese stem achter zich hoorde: ,,Handjes in de lucht vriend! En maak geen verdachte beweging of ik vul je hele corpus met lood!''

Tegelijkertijd voelde Storm de loop van een pistool in zijn rug en de stem ging verder: „Zo mannetje, draai je nu langzaam om, zodat ik kan zien wie je bent!" Storm gehoorzaamde en keek in het grijnzende gezicht van een handlanger van Lapache. „Aha, wanneer ik mij niet vergis, is het onze oude vriend weer. Hoe ben je in 's hemelsnaam hier terecht gekomen? Heeft Lapache je weer mee gebracht? Enfin, we zullen het hem maar eens gaan vragen. Ik denk wel dat hij blij zal zijn je te zien!" kletste de man, terwijl hij Storm nog steeds met het gevaarlijk uitziende wapen bedreigde. In een flits ging het door Storm heen, dat hij verloren was wanneer Lapache hem nu zou zien. Denken en doen waren één voor de jonge piloot. Met een bliksemsnelle beweging liet hij zich op de grond vallen, greep zijn tegenstander bij de benen en lichtte hem op, zodat de man met een klap achterover smakte.

Het wapen vloog uit zijn handen en kwam tussen de struiken terecht. Gelukkig was het schot niet afgegaan. Doch Storms aanvaller bleek niet van zins, zich zonder meer buiten gevecht te laten stellen. Lenig als een aap was hij overeind gesprongen en had zich op zijn slachtoffer geworpen. Hij had zijn handen om de keel van de piloot geklemd en Storm voelde hoe de aderen aan zijn voorhoofd begonnen te kloppen. Arend verplaatste zijn hele gewicht op één voet en met de andere schopte hij zijn tegenstander zo hard tegen de schenen, dat deze een kreet van pijn slaakte. Hij rukte zich los en deed zijn vuist met alle kracht waarover hij beschikte, op de kin van zijn tegenstander belanden. Zonder een kik te geven sloeg de man als een blok tegen de grond.

Op hetzelfde ogenblik zette Lapache met een voldaan gezicht de koptelefoon af, greep de telegramformulieren, die vol stonden met zijn haastig neergekrabbeld handschrift en begaf zich naar het gebouwtje, waar de majoor zijn bureau had. Hij trad zonder verdere plichtplegingen binnen, smeet de formulieren voor Downing op tafel en snauwde hem toe: ,,Hier! Allemaal code! Ontcijfer ze zo gauw mogelijk, het is van het grootste belang!'' De majoor keek de ander aan: ,,Zou ik misschien ook mogen weten, waar deze telegrammen vandaan komen?'' Hij kon moeilijk weten, dat de afzender van de berichten, die voor hem lagen, op hetzelfde ogenblik in de seinhut van de ZX-4 in de houding sprong, toen twee hoge officieren de hut binnentraden. ,,Dit is onze koers, in code,'' sprak de oudste. ,,Geef die zo spoedig mogelijk door en verzoek tevens om vliegtuigescorte!''

Zodra beide officieren de hut verlaten hadden, zette de marconist zich achter zijn zendapparaat. „Jawel, dat moest er nog bijkomen! Vliegtuigescorte!" mompelde hij, „dat zou de hele boel in de war sturen. Ik denk dat ik zo vrij zal zijn dat bevel niet op te volgen en alleen de koers uit te zenden. Hopelijk heeft onze vriend Lapache een storingvrije ontvangst!" Lapache had inderdaad een storingvrije ontvangst gehad, doch nu ging de zaak niet zo vlot als hij verwacht had en daarom sloeg hij met zijn vuist op tafel. „Het gaat je geen bliksem aan, waar die telegrammen vandaan komen!" schreeuwde hij. „Jij hebt ze alleen maar te ontcijferen en wanneer je zou blijven weigeren en ik het resultaat niet binnen een uur in mijn bezit heb, dan begrijp je zeker wel, dat je de langste tijd hier gezeten hebt. Er zijn mensen van de Inlichtingendienst, die een groot belang in zekere daden van majoor Downing stellen en een telefonische mededeling is vlug genoeg overgebracht!"

Inmiddels had Storm, toen alles om hem heen stil bleef, zijn aanvaller achter de struiken gesleept. Daarna sloop Arend voorzichtig door het park naar het bureau van de majoor. Reeds uit de verte hoorde hij de dreigende stem van Lapache en terwijl hij voorzichtig naar het venster sloop, hoorde hij de schurk zeggen: „Ik zou nu maar gauw de koers ontcijferen als ik u was, want niet alleen omdat het anders voor uzelf wel eens minder goed kon aflopen, maar er is ook nog iemand, die het dan moet bezuren!" En toen de majoor hem vragend aankeek, ging Lapache met een grijns verder: „Onze wederzijdse vriend Storm bevindt zich ongelukkigerwijs in mijn handen en het zal van uw beslissing afhangen, of hij dit eiland levend zal verlaten!"

Een ogenblik dacht de piloot er over naar binnen te stormen en ter plaatse met Lapache af te rekenen, doch dan zouden de andere verraders bemerken, dat er iets mis gegaan was en er vandoor gaan. Even waren zijn gedachten afgeleid, doch toen hoorde hij de stem van de majoor: ,,Wat u met mij wilt doen, kan me niets schelen, maar Storm moet vrij uit gaan. Hij heeft hier niets mee te maken. Geef op uw telegrammen. Over een half uur kunt u terugkomen, dan zal ik ze ontcijferd hebben!'' Met een spottend lachje gooide Lapache de documenten op tafel. ,,Ik wist wel, dat u eieren voor uw geld zou kiezen,'' snauwde hij. Storm wachtte even tot hij goed en wel verdwenen was en ging toen naar binnen. De majoor zat met het hoofd in de handen, maar op het geluid van voetstappen keek hij op. ,,Storm! Jij hier!'' riep hij verheugd uit. ,,Ik dacht dat die schurken je gevangen hadden!''

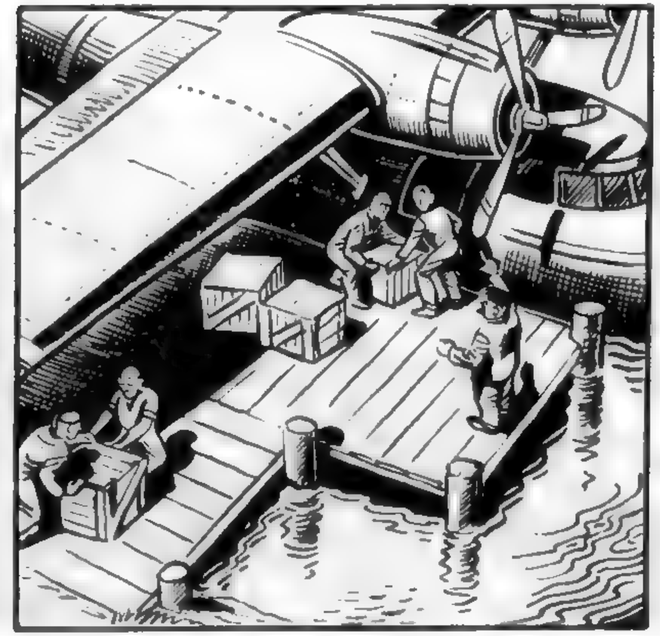

Ze hebben het inderdaad een paar maal geprobeerd," lachte Storm, „maar tot nu toe is het hen niet gelukt! Maar genoeg daarover. Er is werk aan de winkel!" En in het kort vertelde Arend zijn vriend van de beraamde aanslag op de ZX-4 en alles, wat hem in de laatste uren was overkomen. „We moeten die bende onschadelijk zien te maken," besloot hij. Op hetzelfde ogenblik stond Lapache op het steigertje van de kleine haven, waar een aantal mensen druk bezig was een paar Catalina's voor de vlucht gereed te maken en te voorzien van een respektabele bommenlast. Opeens wenkte hij de piloot van één der vliegboten en onderhield zich even met hem op fluisterende toon. Lapache overhandigde hem een revolver en de ander knikte grijnzend en verwijderde zich.

We zullen iets moeten verzinnen om die aanslag te verhinderen," sprak Storm, ,,en tegelijkertijd moeten we die andere kerels in handen zien te krijgen en eens een hartig woordje met hen spreken, zodat jij tenminste gerehabiliteerd kunt worden!" ,,Hoe wil je dat gedaan krijgen?" zuchtte hij. We staan immers machteloos tegen die bende?" Storm sprong overeind: ,,Nooit, het recht is aan onze kant! We zullen er wat op vinden! Heb je die geheime koers al ontcijferd?" De majoor knikte. ,,Daar was geen kunst aan. Ik . . ." Opeens werden zijn ogen groot van ontsteltenis. Voor het venster van het kantoortje was plotseling de gestalte van iemand in vliegerkostuum verrezen en de loop van een revolver werd dreigend op Storm gericht! ,,Dek je," schreeuwde de majoor en de spanning van het ogenblik was zo groot dat hij zijn verlamming vergat, opsprong en de stomverbaasde Storm opzij slingerde. Op hetzelfde ogenblik ging het schot af!

Storm gunde zich geen tijd tot nadenken over de wonderbaarlijke genezing van de majoor, maar rende naar buiten. Juist maakte de man voor het venster zich gereed om voor de tweede maal te schieten, toen hij zich plotseling van achteren besprongen voelde. Nu voegde ook de majoor zich bij hem. ,,Ik kan lopen!'' schreeuwde hij Storm verheugd toe. ,,Ik ben genezen!'' Storm grijnsde. ,,Ik snap er geen biet van,'' zei hij. ,,In ieder geval is nooit een plotselinge genezing beter van pas gekomen! Help me maar gauw deze knaap naar binnen te slepen, voordat er iemand anders komt.'' De majoor boog zich over de bewusteloze gestalte heen. ,,Maar dat is Brown, de piloot van één der vliegboten!'' riep hij uit. ,,Dan wil Lapache daarmee natuurlijk de ZX-4 achterna. En hij had die man hier naar toe gezonden om de ontcijferde telegrammen te halen en mij van kant te maken!''

Storm dacht een ogenblik na en juist wilde hij gaan spreken, toen ze beide tegelijk opkeken. Buiten hoorden ze opnieuw het geluid van naderende voetstappen. ,,Vlug! Achter de deur!'' fluisterde Storm. Voor de man het goed en wel wist wat er met hem gebeurd was, werd hij door twee mannen besprongen en even later lag hij geboeid naast zijn collega. ,,Nu zullen we ons moeten haasten, voor er nog meer komen!'' merkte de majoor op, ,,maar wat kunnen we beginnen? Als Lapache achterdocht krijgt en met de hele bende hier komt, zijn we verloren!'' ,,Ik heb er iets op gevonden!'' riep hij uit. ,,Lapache wil met twee Catalina's de ZX-4 achterna, zeg jij. En dit zijn de twee piloten. Wel, we nemen eenvoudig hun plaats in! Gauw, laten we ons verkleden!'' Het duurde precies twaalf minuten, voor dat Storm en majoor Downing in uniform het gebouw verlieten en zich naar de steiger begaven.

Lapache stond ongeduldig te wachten. Zodra Lapache hen zag, wenkte hij hen ten teken dat zij zich moesten haasten. ,,Alles in orde?'' schreeuwde hij hen uit de verte toe. Storm knikte bevestigend, waarop Lapache zich geen tijd gunde om verdere bijzonderheden te vragen, doch iedereen aan boord commandeerde. Hij stapte in de voorste Catalina. ,,Tot dusver gaat alles van een leien dakje,'' fluisterde Storm grinnikend tot de majoor. ,,Heb je geen last van je benen?'' Maar de majoor liep alsof hem niets gemankeerd had. Lapache stak zijn hoofd uit één van de kleine raampjes en gaf het bevel: ,,Onmiddellijk vertrekken!''

Terwijl Storm en de majoor hun plaatsen in de cockpit van de tweede Catalina innamen, zagen ze de vliegboot, waarin Lapache had plaats genomen, reeds opstijgen. ,,Nou, daar gaat hij dan!'' merkte Storm op, terwijl hij zijn toestel met steeds groter wordende snelheid door het water joeg. ,,Ik heb zo'n idee, dat de heren officieren van de ZX-4 raar zullen kijken, wanneer wij daar straks uit de lucht komen vallen,'' lachte de majoor. Op hetzelfde ogenblik stond de commandant van de ZX-4 met enkele hoge officieren te beraadslagen. ,,Ik begrijp er niets van, dat ons vliegtuigescorte nog niet is verschenen,'' merkte hij op. ,,Ik heb zojuist de marconist laten informeren, doch hij verzekert dat alles in orde is en dat de toestellen ieder ogenblik in zicht kunnen komen,'' antwoordde één der anderen.

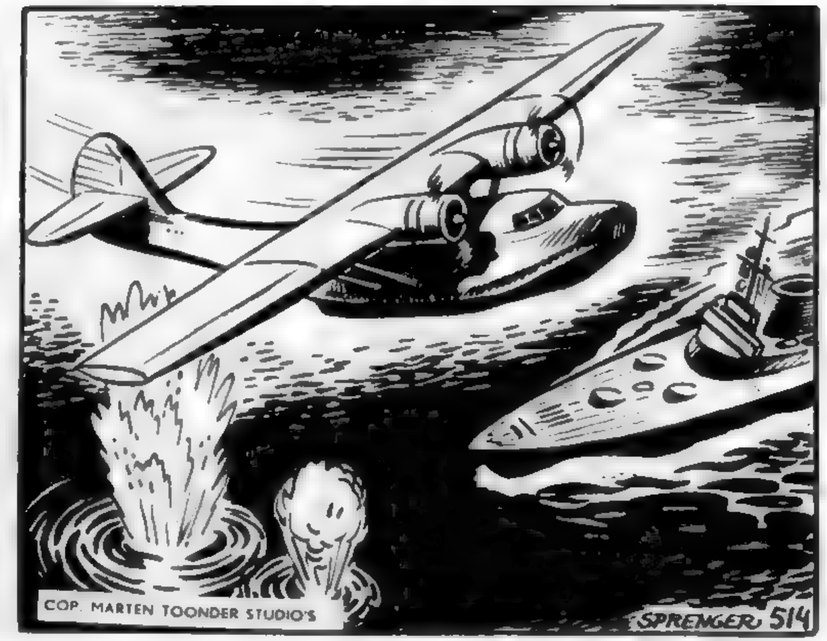

Nauwelijks had hij dat gezegd, of de uitkijkpost meldde, dat de vliegtuigen in zicht waren. Het gezelschap spoedde zich naar de brug en zag inderdaad twee Catalina's aan de horizon opduiken. Wat zij echter niet wisten, was, dat de marconist reeds verbinding met één der toestellen had. „We zullen hen even laten merken, dat het ernst is," schreeuwde Lapache in de microfoon en de marconist grijnsde tevreden. „Zodra we één keer overgevlogen zijn," ging de stem in zijn koptelefoon verder, „ga je naar de commandant en overhandig je hem het ultimatum: motoren stoppen en iedereen van boord, of anders gaat de schuit naar de diepte." Op hetzelfde ogenblik gaf Lapache zijn piloot een kort bevel, de Catalina dook recht op het schip af en de boordschutter liet zijn mitrailleurs ratelen. Toen liet Lapache, vlak voor de boeg van de ZX-4 een paar bommen vallen. Hoog spoot het water op en de consternatie aan boord van de ZX-4 was groot. Terwijl officieren en manschappen door elkaar heen renden, naderde de marconist de commandant en zei: „Ik vrees, dat we in de val zijn gelopen!"

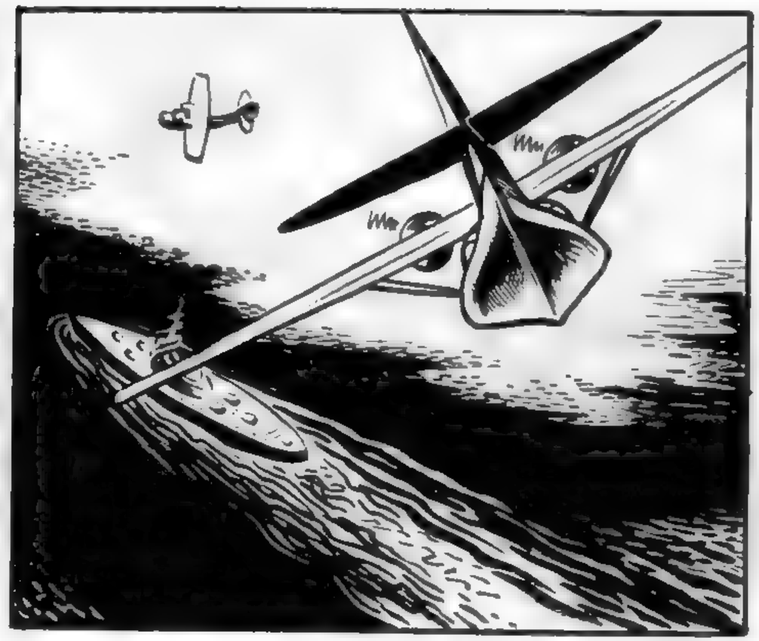

Terwijl de marconist het ultimatum van Lapache overbracht, cirkelden de Catalina's boven het schip rond. In het andere toestel wilde de majoor direkt tot aktie overgaan, maar Storm maakte hem duidelijk, dat ze op dit ogenblik nog niets konden doen en hun kans moesten afwachten. Inmiddels had de commandant zijn officieren bij elkaar geroepen. Hij deelde hun mee, dat zij zich niet konden verdedigen, omdat het afweergeschut nog niet aan boord was, zodat er niets anders opzat dan het schip te verlaten. Er bevond zich echter een installatie aan boord om het schip te vernietigen, zodat het geheim van de ZX-4 tenminsten niet in vreemde handen zou vallen. De commandant beval de sloepen gereed te maken, terwijl hij zelf het tijdmechanisme van het vernietigingsapparaat in werking zou stellen. Nog steeds cirkelden de Catalina's dreigend boven het dek van de ZX-4 en terwijl men zich aan dek haastte om de sloepen in gereedheid te brengen, stelde de commandant het mechanisme in werking, dat het schip over een kwartier in de lucht zou laten vliegen.

De bemanning van de ZX-4 begaf zich in de boten en Storm en de majoor sloegen dit schouwspel vanuit hun cockpit gade. ,,Zodra Lapache zich aan boord van het schip bevindt,'' zei Storm, ,,zullen wij hetzelfde spelletje met hem spelen! Beheers je nog maar even, want straks komt er aktie genoeg!'' Reeds dobberde een aantal sloepen op zee en het zag er naar uit, dat de ZX-4 spoedig verlaten zou zijn. Maar de commandant bevond zich nog beneden en net toen hij zich weer naar het dek wilde begeven, sprong de marconist te voorschijn en hield dreigend een revolver op hem gericht. De marconist had namelijk iets opgevangen over het vernietigingsapparaat. Ogenblikkelijk was de verrader zijn commandant gevolgd en nu dwong hij hem, met een revolver op de borst, het apparaat buiten werking te stellen. Maar de commandant weigerde dit en voegde de ander toe: ,,Nog liever ga ik met mijn schip de lucht in!''

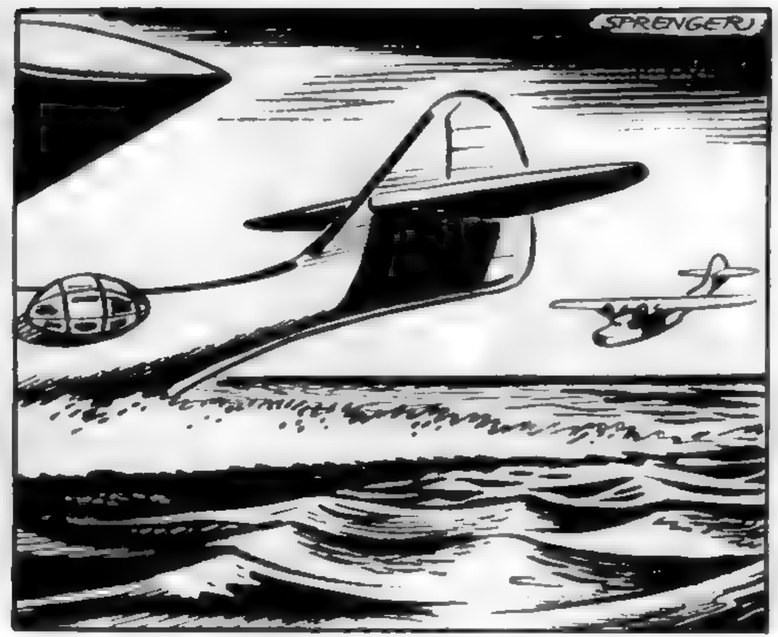

Zover zou het echter niet komen, want de marconist was niet van plan op het laatste ogenblik het plan te laten mislukken. Met een onverwachte beweging sloeg hij de commandant neer en na enig zoeken slaagde hij erin, het vernietigingsapparaat buiten werking te stellen. Met een voldane grijns op zijn gezicht spoedde hij zich naar boven. De laatste sloepen stootten af en aan de andere kant van het schip lagen de vliegboten reeds op het water. Lapache had bevel gegeven om te dalen. Storm en de majoor zagen hem met een rubberboot het toestel verlaten om zich aan boord van de ZX-4 te begeven, maar eerst kwam het bootje nog langszij hun eigen toestel. „In de cockpit blijven en gereed zijn om bij het eerste bevel op te stijgen!" brulde hij naar boven, nog steeds in de mening dat hij met zijn eigen piloten te doen had. Storm liet zijn gezicht uiteraard niet zien. „Oké!" riep hij terug en zag tot zijn grote opluchting, dat Lapache schijnbaar niets in de gaten had. Het rubberbootje wendde de steven en voer recht op de ZX-4 af, waar de marconist, de enig overgeblevene op het schip, hem aan de reling stond op te wachten.

Met een triomfantelijk lachje begroette de marconist Lapache aan de valreep. „Tot dusver is alles prachtig gegaan, hè?" merkte hij tevreden op. „De rest is gewoon een zacht eitje!" Doch Lapache voelde op dat ogenblik niets voor praatjes. Er moest nog veel gebeuren. „Heb je de fototoestellen klaar?" snauwde hij. „Wijs me dan de weg naar de machinekamer. Hé, wacht even," voegde hij er aan toe, terwijl hij verrast omkeek. „Ik heb die kerels toch gezegd, dat ze zouden wachten! Wat gaat die vent nu doen? Zoek onmiddellijk kontakt met hem!" Met stijgende woede en onrust keek hij naar een van de Catalina's, die plotseling was opgestegen. Nog steeds had hij er niet het minste vermoeden van, dat daar piloot Storm aan de stuurknuppel zat. Vergenoegd wendde Storm zich tot de majoor: „Zo Downing, nu zullen we die knapen daar beneden eens laten schrikken. We gaan precies hetzelfde spelletje met hen spelen, als zij met de bemanning gedaan hebben!" Met een vlugge beweging liet hij het toestel keren en scheerde vlak over de ZX-4, terwijl de majoor de mitrailleurs liet ratelen.

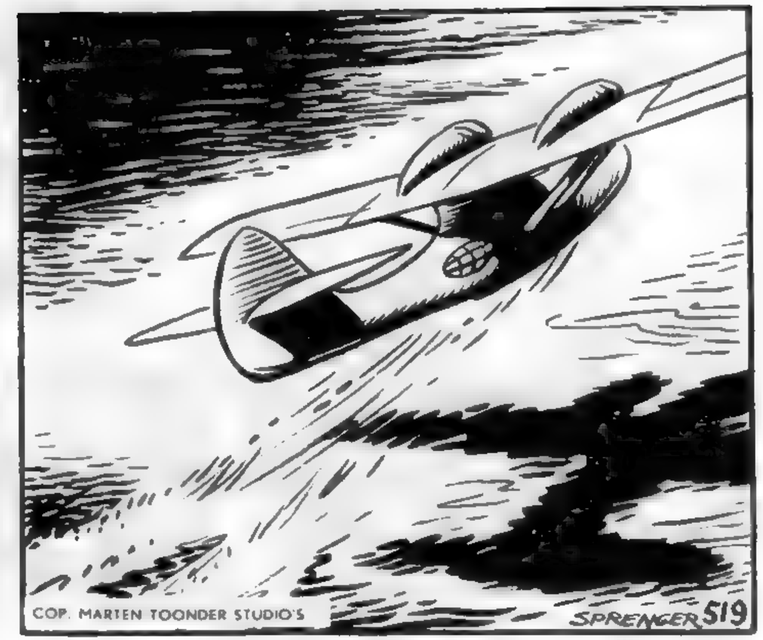

Plotseling begon het te knetteren in de koptelefoon, die Storm had opgezet en ineens hoorde hij de stem van de marconist: ,,Zijn jullie gek geworden? Wat is de bedoeling hiervan? De baas beveelt jullie onmiddellijk te landen!'' Storm grinnikte voldaan. ,,Dat zul je gauw genoeg merken broer!'' mompelde hij en hardop schreeuwde hij in de microfoon: ,,Zeg maar tegen je baas, dat hij als de drommel moet maken, dat hij van die schuit afkomt, want dat we anders een vergiet van hem zullen maken! Doe hem de groeten van Arend Storm dan weet hij wel hoe laat het is!'' Of de marconist die laatste woorden gehoord had, wist hij niet, want ineens hoorde hij een scherpe tik en de verbinding werd verbroken. Doch nauwelijks een minuut later zag hij, dat de propellers van de andere vliegboot begonnen te draaien. Het toestel schoot door het water en verhief zich bijna direkt in de lucht. Storm wendde zich tot de majoor en zijn gezicht stond ernstig, toen hij zei: ,,Ik snap het al, ze hebben natuurlijk die andere knaap achter ons aan gestuurd. Nu wordt het zaak hem de baas te blijven!''

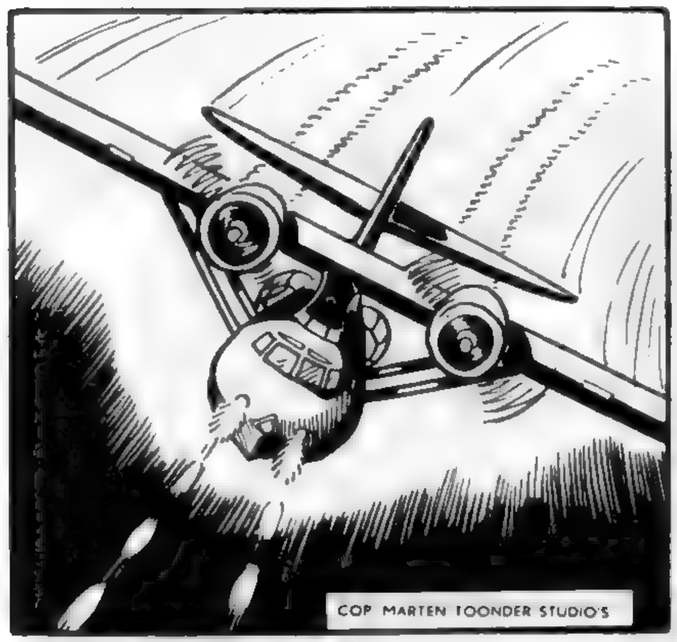

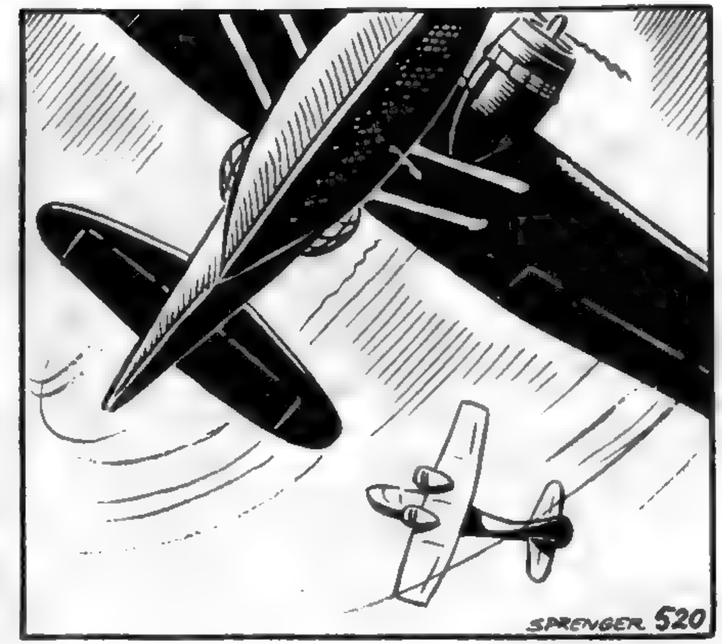

De piloot van de andere vliegboot liet er geen gras over groeien en al heel spoedig werd het Storm duidelijk, wat zijn bedoelingen waren. Hun aanvaller steeg bliksemsnel tot een grote hoogte en dook toen als een havik op zijn prooi neer en Storm kon maar net op het allerlaatste nippertje door een handige manoeuvre de moordende stroom lood uit de mitrailleurs ontwijken. ,,Dat wordt menens!'' gromde hij tussen zijn op elkaar geklemde tanden. ,,Je kunt zien dat die knaap wel eens meer met dit bijltje gehakt heeft. Hou je gereed om hem de volle laag te geven, Downing!'' Storm schoot recht op de ander af en pas op het allerlaatste ogenblik gaf hij het bevel: ,,Vuren!'' Doch ook de andere piloot had een lange ervaring als jachtvlieger en met een plotselinge duik ontweek hij de aanval. Als twee woedende vogels draaiden de toestellen om elkaar heen en hoewel het geen kleine, makkelijk bestuurbare jagers waren, wisten beide piloten er toch zo goed mee over weg te gaan, dat de bewegingen nauwelijks te volgen waren.

Aan het dek van de ZX-4 stond Lapache met een van woede verwrongen gezicht het luchtgevecht te volgen. „Schei uit met dat verwenste gedraai en schiet hem neer!" siste hij, alsof de piloot hem kon horen en zo verdiept was hij in hetgeen er boven zijn hoofd gebeurde, dat hij vergat over het water uit te kijken. De commandant begreep nu helemaal niet meer wat er aan de hand was. Hij was ervan overtuigd, dat de schurken onder elkaar ruzie hadden gekregen en direkt zag hij een mogelijkheid om naar het schip terug te keren. Een kort commando deed de sloep, waarin hij zich bevond, omkeren en de anderen volgden vanzelf. Dit alles was piloot Storm, ondanks het gevecht niet ontgaan. Hij boog zich naar de majoor over en riep hem toe: „Wij krijgen versterking beneden! We moeten maken, dat wij erbij zijn, als die schurken gegrepen worden! Deze keer gaan we raak schieten!" Hij gaf een ruk aan de stuurknuppel en de Catalina schoot als een vuurpijl de lucht in.

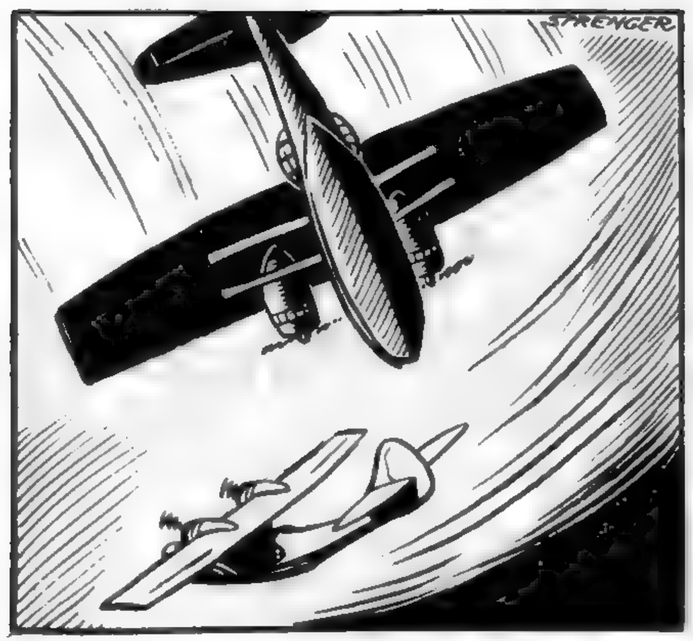

Lapache zag hoe het toestel van Storm zich van grote hoogte in een razend-snelle duikvlucht als het ware op de andere vliegboot liet vallen. Zo tot op de centimeter nauwkeurig waren Storms bewegingen, dat de ander hem niet meer kon ontkomen. Onder een knetterend salvo van de boordwapens scheerde Arend over zijn tegenstander heen en op hetzelfde ogenblik gaf hij een schreeuw van opwinding: ,,Geraakt!'' Een dikke, zwarte rooksliert was plotseling achter het andere toestel verschenen en Storm zag hoe het afzwenkte, plotseling de neus naar voren stak en begon te vallen. ,,Die heeft voorlopig genoeg gehad,'' mompelde hij voldaan, terwijl hij zich gereed maakte om te landen. Ook Lapache zag de brandende Catalina omlaag dwarrelen en zijn gezicht vertrok in een duivelse grijns, terwijl hij mompelde: ,,Verloren!'' Maar mij zullen ze toch niet krijgen!'' Met twee passen was hij bij de reling, gereed om er met zijn rubberboot vandoor te gaan. Doch op hetzelfde ogenblik gleden de sloepen van de ZX-4 langs het schip.

Van alle kanten sprongen de gewapende officieren en matrozen aan dek. Als een opgejaagd dier keek Lapache om zich heen, doch nergens zag hij een uitweg. Hij greep naar zijn revolver, vast besloten zijn leven zo duur mogelijk te verkopen, maar voordat het wapen goed en wel in zijn handen was, knalde een schot. Lapache greep met een kreet van pijn naar zijn pols, terwijl zijn revolver op het dek kletterde. Op hetzelfde ogenblik werd hij van alle kanten vastgegrepen en een luide commandostem beval: ,,Zorg dat hij niet ontkomt mannen.'' Ook de marconist werd na een korte worsteling overmeesterd en schuimbekkend van woede stonden de twee verraders elkaar aan te kijken.

Op dat ogenblik raakte de Catalina van Storm en de majoor het water en even later had de piloot het toestel langszij de ZX-4 gestuurd.

Storm en de majoor klommen uit de cockpit en Storm was de eerste, die het dek van de ZX-4 betrad, waar de commandant snel op hem afkwam. ,,Wilt u mij vertellen, wat dit alles te betekenen heeft?'' begon hij, doch verdere woorden bleven hem in de keel steken en met grote ogen keek hij naar de majoor, die achter Storm aan aan boord geklauterd was. ,,Wel duizend duivels!'' riep de commandant uit, ,,als dat niet mijn oude vriend Downing is! Man, hoe kom jij hier uit de lucht vallen?''

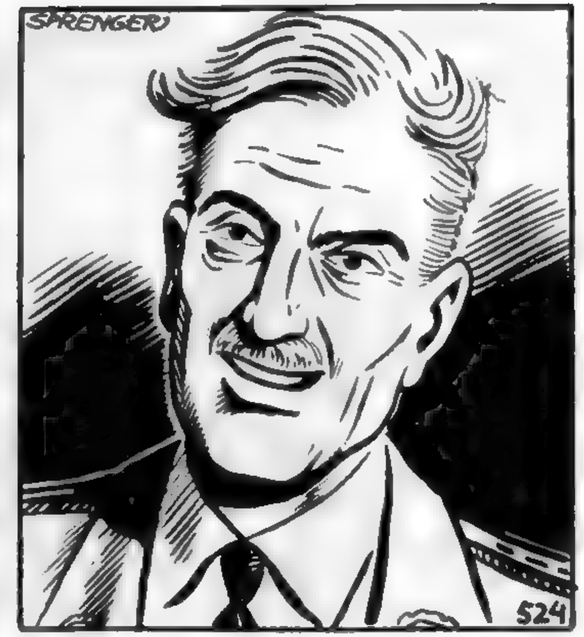

Storm deed een stap naar voren. „Majoor Downing heeft mij geholpen om het komplot van deze twee schurken," hij wees op Lapache en de marconist, die dit alles woedend stonden aan te zien, „te verijdelen, in de hoop, dat hij zich daarmee tevens kon zuiveren van de beschuldiging van spionage, welke door toedoen van deze twee heren op hem rust!" De commandant van de ZX-4 keek vragend van de één naar de ander en de majoor haastte zich hem uit te leggen, dat hij indertijd op valse getuigenis van Lapache veroordeeld was. „Hij liegt!" schreeuwde Lapache, „het was de marconist hier, die de bewijzen leverde!" Wanneer de beide mannen niet onder bewaking gestaan hadden, zouden ze elkaar aangevlogen zijn.

„Schurk!" brieste de marconist met een van woede vertrokken gezicht, „nu je ziet, dat het mis gaat, wil je mij voor alles laten opdraaien! Jij zelf hebt de bewijzen vervalst!" De twee mannen gingen voort elkaar de ergste beschuldigingen naar het hoofd te werpen en na dit even te hebben aangehoord, gaf de commandant Storm en de majoor een teken hem te volgen, nadat hij bevel had gegeven de twee boeven in verzekerde bewaring te houden. „Ik twijfel er geen ogenblik aan, of uw rehabilitatie is nog slechts een kwestie van tijd," sprak hij tot de majoor, „en in ieder geval heb ik thans eerst een opdracht voor u!"

U vliegt zo snel mogelijk terug met dezelfde Catalina, stelt u in verbinding met de politie en tracht zo spoedig mogelijk de hand te leggen op de derde medeplichtige in dit komplot, de zogenaamde diplomaat! Veel sukses, majoor!" vervolgde de commandant, waarbij hij de nadruk legde op 'majoor'. Even later zaten de twee vrienden opnieuw in de cockpit van de Catalina. „Hoe zal ik je hiervoor ooit kunnen danken, kerel," zei de majoor bewogen, doch Storm was druk bezig om de motoren te starten en weldra was de ZX-4 nog slechts een kleine stip, ver beneden hen. Langs telefonische weg stelde piloot Storm zich in verbinding met de politie. Hij gaf een beschrijving door van de man, die zij zochten en het adres van het hotel, waar hij zich waarschijnlijk nog zou ophouden. „Ik was er veel liever zelf op uit getrokken om de kerel in zijn kraag te grijpen, doch er is nu eenmaal geen minuut te verliezen," merkte hij spijtig op. Reeds een kwartier later kwam het bericht door, dat de spion was ingerekend en dat men Storm en de majoor op het bureau verwachtte om met de man geconfronteerd te worden. Juist had Storm de majoor het nieuws verteld, toen de linker motor van de Catalina bedenkelijk begon te sputteren.

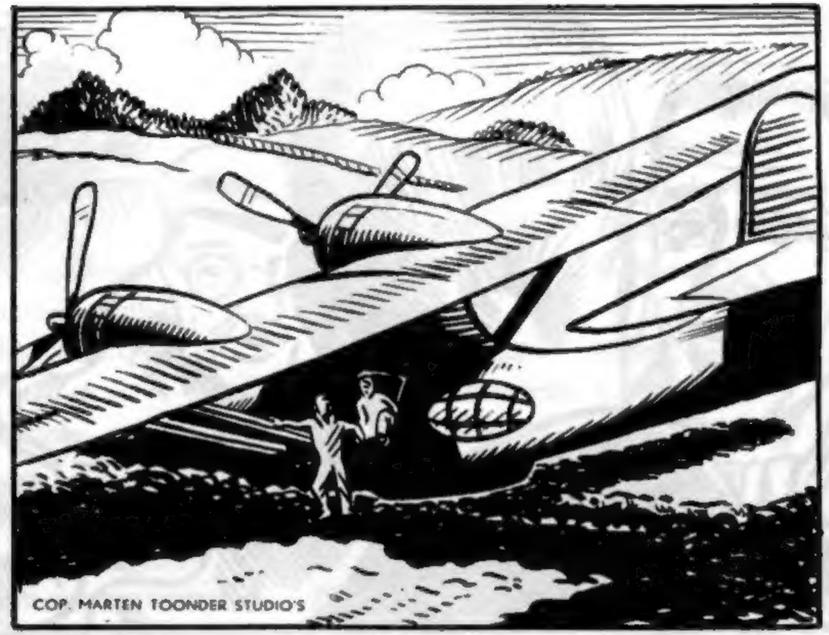

Een blik op de meters overtuigde Storm ervan, dat de benzinetanks leeg waren. „We zullen ergens een noodlanding moeten maken!" schreeuwde hij naar de majoor. „Jammer, dat we niet meer boven zee zijn, maar ik zal zien, dat ik haar zo goed mogelijk neerzet!" En nadat ze nog even waren doorgevlogen, slaagde Storm er inderdaad in de vliegboot een keurige landing in een bietenveld te laten maken. „Dat heb je hem keurig geleverd," was het commentaar van de majoor, terwijl ze de schade opnamen. „Alleen zal de eigenaar van dit veld wel minder tevreden zijn. Kijk, daar komt hij juist aan!" Inderdaad kwam er een opgewonden boer op hen toerennen en onmiddellijk herkende Storm in hem de man, die zich zo kort geleden over zijn sportvliegtuigje had ontfermd. „Dat is nou leuk, dat je teruggekomen bent," waren zijn eerste woorden, „en nog wel met zo'n prachtige machine. Jong, jong, wat vinden ze maar niet uit tegenwoordig! Da's anders ook toevallig dat je er bent, want er is net bezoek voor je onderweg! Ik heb vanmorgen het vliegveld maar eens opgebeld, toen je niet kwam opdagen, om te vragen, wat ik met dat toestel moest beginnen en ze zeiden, dat er net iemand naar gevraagd had. Die is nu op weg hier naar toe!"

En terwijl Storm zich verwonderd stond af te vragen, wie die 'iemand' kon zijn, zagen ze in de verte een auto naderen. Er sprong een lenig figuurtje uit, dat dwars door het bietenveld naar hen toe rende en pas toen ze vlak bij was, herkende Storm het meisje, dat hij op Schiphol had achtergelaten! ,,Is dat iemand laten wachten!'' schertste ze, nadat ze elkaar begroet hadden en Storm haar aan de majoor had voorgesteld. ,,Toen je maar niet kwam opdagen, ben ik je maar gaan zoeken en nu ik je eenmaal gevonden heb, laat ik je niet meer los, voordat we die beloofde vakantie-trip gemaakt hebben!''

Storm wilde allerlei bezwaren opperen, doch de majoor loste alles op. ,,Je mag dames nooit laten wachten, Arend! Ik knap de zaken verder wel op!'' Het boertje glunderde. ,,Ja mijnheer, vrouwen moet je nooit tegenspreken! En uw vliegmachine staat hier nog in de schuur. U kunt zo vertrekken! Maar ik hoop, dat u nog eens terug komt!'' En zo kwam het, dat majoor Downing en het boertje even later samen een klein rood sportvliegtuigje nastaarden, dat zich snel in de lucht verhief, één keertje boven hun hoofden cirkelde en toen als een stip aan de horizon verdween.

Verkrijgbaar in de reeks van het Nederlands beeldverhaal:

nr.			
1.	P.C. Wijn	**Dick Durfal**	– het oog van Siva
			– de kale jonker
2.	M. Lodewijk	**Frank de Vliegende Holl.**	– safari in de ruimte
3.	P.C. Wijn	**Gloria van Goes, 1**	– Joffer op drift
			– de vergeten vallei
4.	P.C. Wijn	**Frank de Vliegende Holl.**	– Australisch avontuur
5.	H. Sprenger	**Piloot Storm, 1**	– het verijdelde complot
			– gevleugelde avonturen
6.	P.C. Wijn	**Gloria van Goes, 2**	– het valse vuur
			– de erfgenamen
7.	F. Kloezeman	**Stoomschip SS Anna**	– deel 1
8.	H. Sprenger	**Piloot Storm, 2**	– gevleugelde avonturen
			– het dak van de wereld
9.	P.C. Wijn	**Frank de Vliegende Holl.**	– gevangenen van het oerwoud
10.	H. Sprenger	**Piloot Storm, 3**	– het dak van de wereld
11.	P.C. Wijn	**Verowin**	
12.	P.C. Wijn	**Verowin**	– speciale uitgave
13.	P.C. Wijn	**Gloria van Goes, 3**	– Gloria van Goes op de vlucht
14.	F. Kloezeman	**Stoomschip SS Anna**	– deel 2
15.	H. Sprenger	**Piloot Storm, 4**	– het masker valt
16.	P.C. Wijn	**Jennifer Scott, 1**	– bestemming Oregon
17.	H. Sprenger	**Piloot Storm, 5**	– het masker valt
			– vliegende schotel
18.	P.C. Wijn	**Jennifer Scott, 2**	– bestemming Oregon
19.	D. Vlottes	**Senmoet, 1**	– jacht langs de Nijl
			– het goud van de farao
20.	P.C. Wijn	**Jennifer Scott, 3**	– de smokkelaars
21.	P.C. Wijn	**Frank de vliegende Holl.**	– het geheim van de Mount Everest
22.	M. Lodewijk	**Frank de vliegende Holl.**	– gangsters en spionnen
23.	D. Vlottes	**Senmoet, 2**	– een Kroon voor een Kind
			– de nieuwe hoofdstad
24.	H. Sprenger	**Piloot Storm, 6**	– vliegende schotel
25.	Willy Lohmann	**Liselore**	– deel 1
26.	H. Kabos	**Tekko Taks, 1**	– de lotgevallen van Tekko Taks
27.	D. Vlottes	**Senmoet, 3**	– de zwarte Anubis
			– de verbroken zegels
28.	P.C. Wijn	**Jennifer Scott, 4**	– het verlammend mes
29.	P.C. Wijn	**Alleen op de wereld**	
30.	J. Looman	**Dzjengis Khan, 1**	– strijd om het bestaan
31.	D. Vlottes	**Senmoet, 4**	– de piraten van de Nijl
			– de troonopvolger
			– Toetanchaton
32.	G. Stapel	**Jonne, 3**	– het geheim van de kris
33.		**Bert Bus, bibliografie, 1**	– o.a. Olaf Noord, 1ste episode
34.	H. Sprenger	**Piloot Storm, 7**	– alles strikt geheim
35.	H. Kabos	**Tekko Taks, 2**	– Tekko Taks zet de klok terug
36.	W. Lohmann	**Liselore**	– deel 2
37.	J. Looman	**Dzjengis Khan, 2**	– strijd om het bestaan

PILOOT STORM
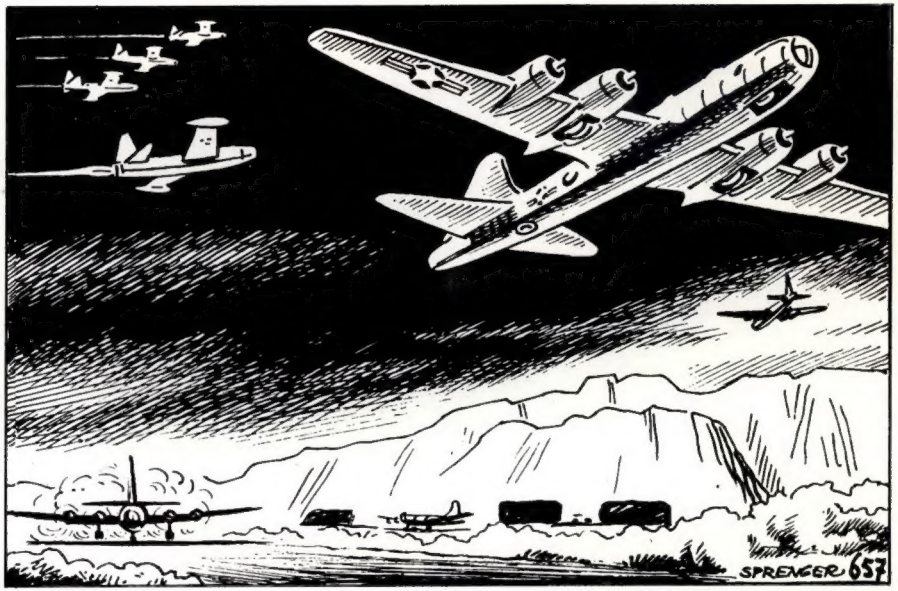
Weer terug van weggeweest
in het zo vertrouwde oblong-
formaat:
de avonturen van de
legendarische
Piloot Arend **Storm**.
Meerdere delen volgen.